

У ЛЮБИТЕЛЯ РОЗДУТИХ ШТАТИВ

- Навіщо це ти стільки котів завів у хаті?
- Розумієш, мишка тут одна завелась, так треба її впіймати.

ПЕРШЕЩЬ

ЗОЛОТІ РУКИ

с. ЧЕРНІВЦІ ВІННИЦЬКОЇ ОБЛАСТІ. Влас. кор. ТАП). Оригінальне застосування ліфтові, який уже три роки лежить на підвір'ї другої районної лікарні, знайшли місцеві умільці. Натискається кнопка, і ліфт, рухаючись по землі, як бульдозер, згрібає в купу все сміття. Таким чином можна прибрати підвір'я за п'ятнадцять хвилин замість години, як це було раніше, коли застосовувалась звичайна мітла.

— Золоті руки! — з любов'ю говорить про умільців К. Д. Кириченко — начальник Могилів-Подільського будівельно-монтажного управління № 8, яке повинне було встановити ліфт у приміщенні лікарні.

ЩО ТАКЕ ПРОГРЕС!

Таку вікторину нещодавно було організовано у Старому Самборі на Львівщині. Як повідомив кореспондент ТАП, найбільш влучно відповіла другокласниця Оксана Лазор. Вона сказала, що це туфлі, які їй вчора мама купила, а сьогодні вже «просять вареника». На цих туфлях написано: «Львів, фірма «Прогрес».

Кажуть, що за дотепну відповідь дяді з фірми «Прогрес» пообіцяли преміювати маленьку Оксанку ще одними такими ж туфлями.

У ФІНАНСОВИХ КОЛАХ

БОБРИНЕЦЬКИЙ РАЙОН НА КІРОВОГРАДЩИНІ. Неспроможним боржником оголосив себе І. С. Соболев — старший бухгалтер Витязівського сільського споживчого товариства, який за останні чотири роки набрав у підлеглому магазині в кредит товарів майже на тисячу карбованців і не розрахувався. За відсутністю боргової ями Іван Семенович сів дома у ванну, теж узяті в кредит, і добре викупався для очистки совісті.

ЗМІНЮЄТЬСЯ ОБЛИЧЧЯ ЗЕМЛІ

м. ІЗЮМ Харківської області. (Наш кор.). Вулиця Заводська стала епіцентром незвичайних горотворчих процесів. Просто серед вулиці ростуть-піднімаються гори вапна, засипаючи навколишні будинки, дерева і людей білою пилюкою. За попередніми підрахунками, вік нашарувань досягає тринадцяти років. Наукові спостереження за горотворенням веде дирекція оптико-механічного заводу, якому належить вапно.

«СКЛАДИ САМІ!»

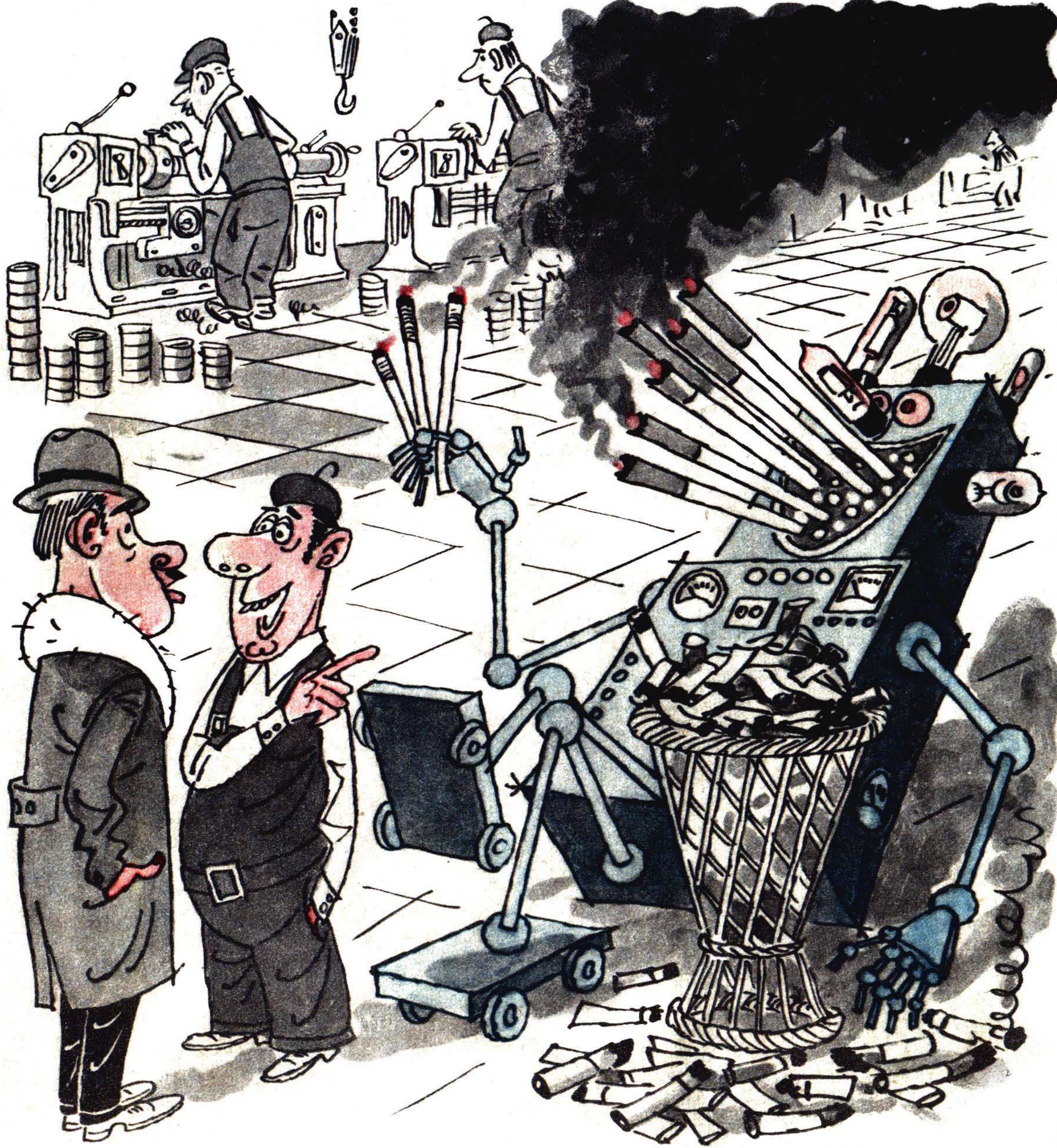
Як повідомляють з Кіровоградського «Облпостачзбуту», під таким новим девізом розгорнули бурхливу діяльність мебльовики Дніпродзержинської мебльової фабрики. Практичне втілення в життя цього девізу вони розпочали з дитячих комбінатів. Дирекція фабрики пропонує постачати лише деталі, а вже складання з тих деталей меблів — справа рук самих замовників.

Вигоди від цього обопільні:

а) фабрика повністю позбувається браку, бо ніколи не показує товару лицем;

б) замовник може необмежений час зберігати такі меблі в дров'яних сараях і навіть опалювати ними приміщення.

Починання дніпродзержинських мебльовиків аж ніяк не назвеш дитячою витівкою.

— А ця машина заміняє десять робітників під час перекурів.

Юрій КРУТЛЯК

БАЙКИ БЕЗ МОРАЛІ

БУДЕ СВЯТО

В дворі і в хаті метушаться люди,
Біжать то в той, то в цей, то в третій бік,
І тільки й чути: — Свято! Свято буде!
Готуємось зустріти Новий рік!

В каструлі у печі окріп клекоچه,
Хазяїн ніж підгострює бруском,
Прив'язана за лапку мотузком,
І Курка радісно у запічку сокоچه:

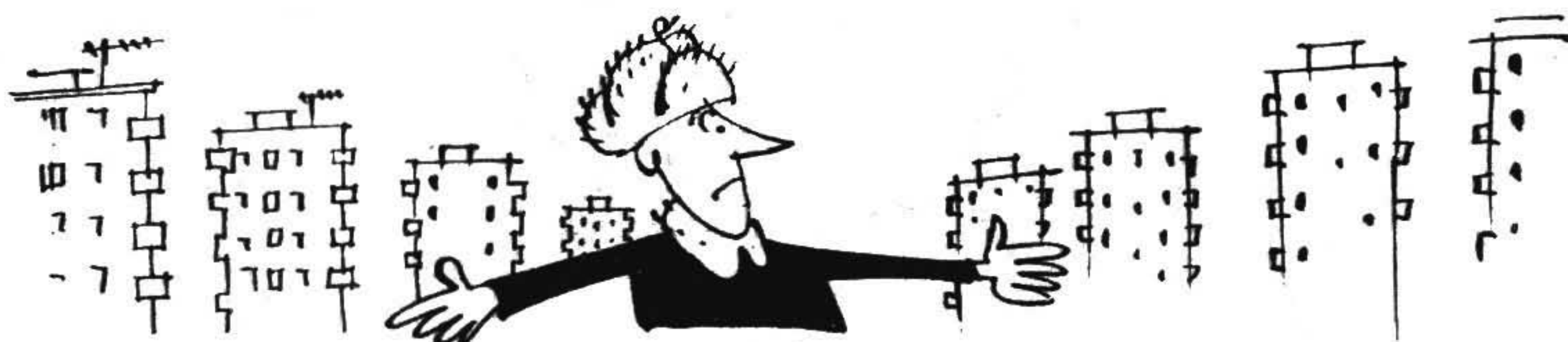
— В нас буде празник! Будуть танці, сміх!
Гостей до хати звіта багато!...
Воно то так, звичайно, буде свято,
Але з усього видно, не для всіх.

ДЕМ'ЯНОВА ЮШКА

Дем'ян зустрів на вулиці Павлушку:
— О, скільки літ! Приходь до нас на юшку!
Такої ти не їв іще повік,
А заодно відзначим Новий рік.

Тебе зустріну радо з хлібом-сіллю,
Квартиру ж маю я тепер нову.
Ти ж пам'ятаєш, Павле, де живу,
Бо ж чарку в мене пив на новосіллі.

Що він пішов, це точно знаєм ми,
Але і досі ще нема Павлушки —
Шука Дем'яна на масиві, де дома
Подібні, наче дві краплини юшки.

ВІД УПОРЯДНИКА

Ці казки зібрано на Львівщині. Довгими зимовими ночами. Коли не було електричного світла. І людей особливо тягнуло до усної народної творчості.

Казка I.

Про двох вусів і одну бід

Було це не так давно. На Яворівський район насунула сльота. На село Добростани — темніть. Звечора лампочки ще трішки сліпали. А потім послипли зовсім.

— Щоб тебе громи побили! — вилаялася моя стара. — Шостий раз на цьому тижні гасне.

А воно ніби почуло. Спочатку зажеврило у лампочці, а потім — ясніше сонця. Вхопив я електробритву. Один кінець в розетку увіткнув, другий — у вуса. Лампочка тільки блим-блیم, бритва — пирх, пирх. І задубіла. Стою з бритвою у вусах. Чекаю, щоб знову блимнуло. Не блимає. Година, друга. Вже й спати час.

Стара каже:

— Може, дай я легенько ножом поміж бритвою і шкірою волосини поперетинаю.

— Язика, — кажу, — собі перетни. Ще носа відхопиш. Дай он рушника. Замотаю твар та піду у Волю Добростанську до швагра. Може, там світло є.

По дорозі суне хтось напроти. Також твар білим обмотаний. Придивляюся — приятель з Кам'яноброду.

— Ти куди? — питаю. — До лікаря?

— До коваля. Бритву від вусів відклепувати. Почав голитися — світло пропало. Бігав у Волю Добростанську — там також нема.

Стали ми. Пожурилися. Кажу йому:

— Давай скаргу напишемо. Вже понад рік отаке безладдя.

— На кого? Директор районної електромережі М. О. Левчук каже: «Лінія у ваших селах на баланс колгоспу ім. Ватутіна. Прийматиме її на свій баланс я не буду, поки не відремонтують». А голова колгоспу Р. Ф. Германчук каже: «Нема дурних. Ремонтувати і віддавати. Приймете і таку».

Зайшли з горя у «тепле місце». Викинули на вітер по трояку. Потім — по другому. А тоді вже й один одному бритви від вусів повідривали.

Казка II.

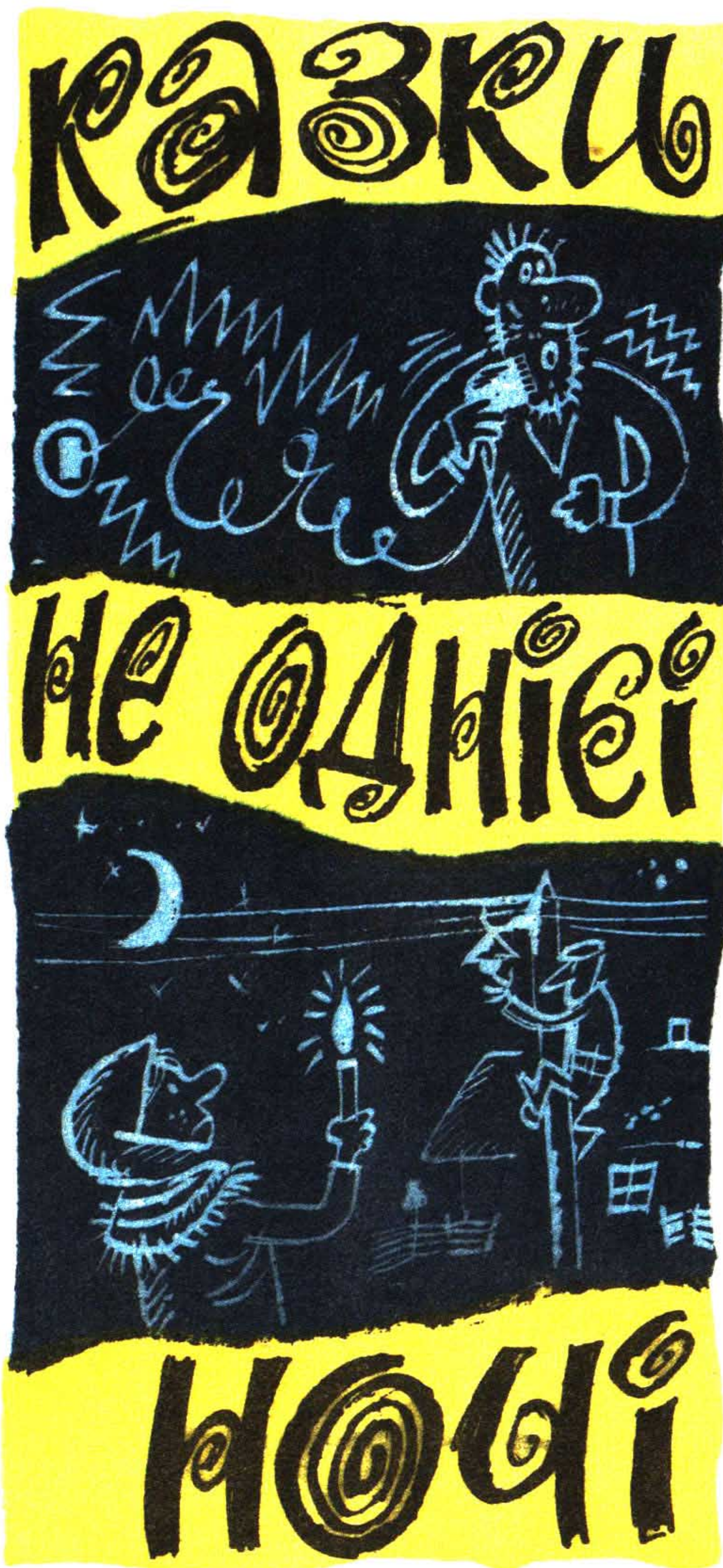
Про те, як «щось» поїдає...

Не за далекими морями, а в Жидачівському районі жили собі люди. Працювали. Газети і журнали при електричному світлі читали. Біля телевізорів культурно відпочивали. І раптом у їх хатах лампочки потемніли. Посмутніли люди:

— Що воно за катавасія така? День світить. Тиждень сліпає...

— Кажуть, що якась холера по дротах лазить. І поїдає електрику...

— У нас ще дурниця. Не світить, то хоч ніякої шкоди не робить. А он у Вільхівцях та Межи-

(Майже за Шехерезадою)

річчі телевізори поїдом їсть. Світить ніби нормально. А тоді — блим. Телевізор тільки пшик...

Звернулися люди до лицаря славного, у всьому районі званого директора районних електромереж Г. А. Шипши:

— Рятуй нас, славний лицарю! Щось наші телевізори поїдає.

— Та невже? — здивувався Г. А. Шипша. — Та ми зараз те «щось» одним махом...

І тільки замахнувся, одразу ж відмахнувся: — Не можу послати рятівників. Машина на ремонті... Важко, знаєте. Оце «щось» передали

нам на баланс колгоспи разом з поганими електромережами. Наше міністерство на ремонт коштів не відпускає. Та не думайте, що в вас уже найгірше. Он у Вербиці, Чорному Острові, Вибранівці, Баківцях, Соколівці ще гірше. У вас хоч «щось» в електропроводах є. А там майже нічого нема.

Казка III.

Про начальника мехколони В. І. Зайця і «нульову фазу»

Як стало ото подекуди на Львівщині електро-світло людям в печінках сидіти, начальник мехколони № 26 В. І. Заєць сказав собі: «Невже я людям не допоможу? Невже не електрифікую, що неелектрифіковано, не відремонтую, що невідремонтовано? Та я зі своїми орлами...»

І розлетілися «орли» по селах. Людям словом і ділом допомагати. В одному селі стовпа поставлять, у другому шмат провода протягнуть, у третьому — яму викопають. Щоб не казали: «Ага, у тому селі робите, а у нас ні». Скрізь порозквашували. Бувало, для скорочення часу від проекту відмовлялися. У селі Головецькому на Сколівщині через шкільний дендропарк полосонули. Своїми руками дерева виривали. У селі Нижня Рожанка на проєкт розширення дороги начхали, а стовпи біля самої бровки таки закопали. Хай світиться людям. Сам Василь Іванович, як людина душевна, з одним угоду підпише, іншому пообіцяє словом теплим. Зробить, не зробить, а не відмовить.

Не сподобалася така доброта «нульовій фазі». Вирішила вона встромити добрій людині у колеса палку. Наплутала спочатку щось у Сколевському районі. Не підключили через неї лінію у селах Головецькому, Пшоневі і Риків.

Залишив Василь Іванович ту клятву фазу. І подався в район Жидачівський. Почав капітально ремонтувати лінію у радгоспі «Ходорівський». Від ранньої весни до глибокої осені жителі сіл Заліски та Жирів підсвічували електрикам свічками. Благословляли їх добрими словами. А в честь Василя Івановича Зайця навіть перелицювали народне прислів'я: «Шукай Зайця в Львові».

Та клята «нульова фаза» і тут Василю Івановичу не дала спокою. Звела все до нуля. Дехто вже й почав кепкувати, що у Василя Івановича нульовий стиль роботи. Не доставив Василь Іванович стовпів. Не дотягнув дротів. Стягнув техніку і ходу. На ений об'єкт. А на попередньому об'єкті залишив ту ж таки «нульову фазу».

ЩЕ РАЗ ВІД УПОРЯДНИКА

Користуючись нагодою, складаю найщирішу подяку керуючому «Львівськелектро» Р. С. Гронському. Чималенька частина і його копіткої праці є в тому, що на Львівщині живе і поширюється така «народна творчість», яку нам вдалося зібрати і скромно подати читачеві.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

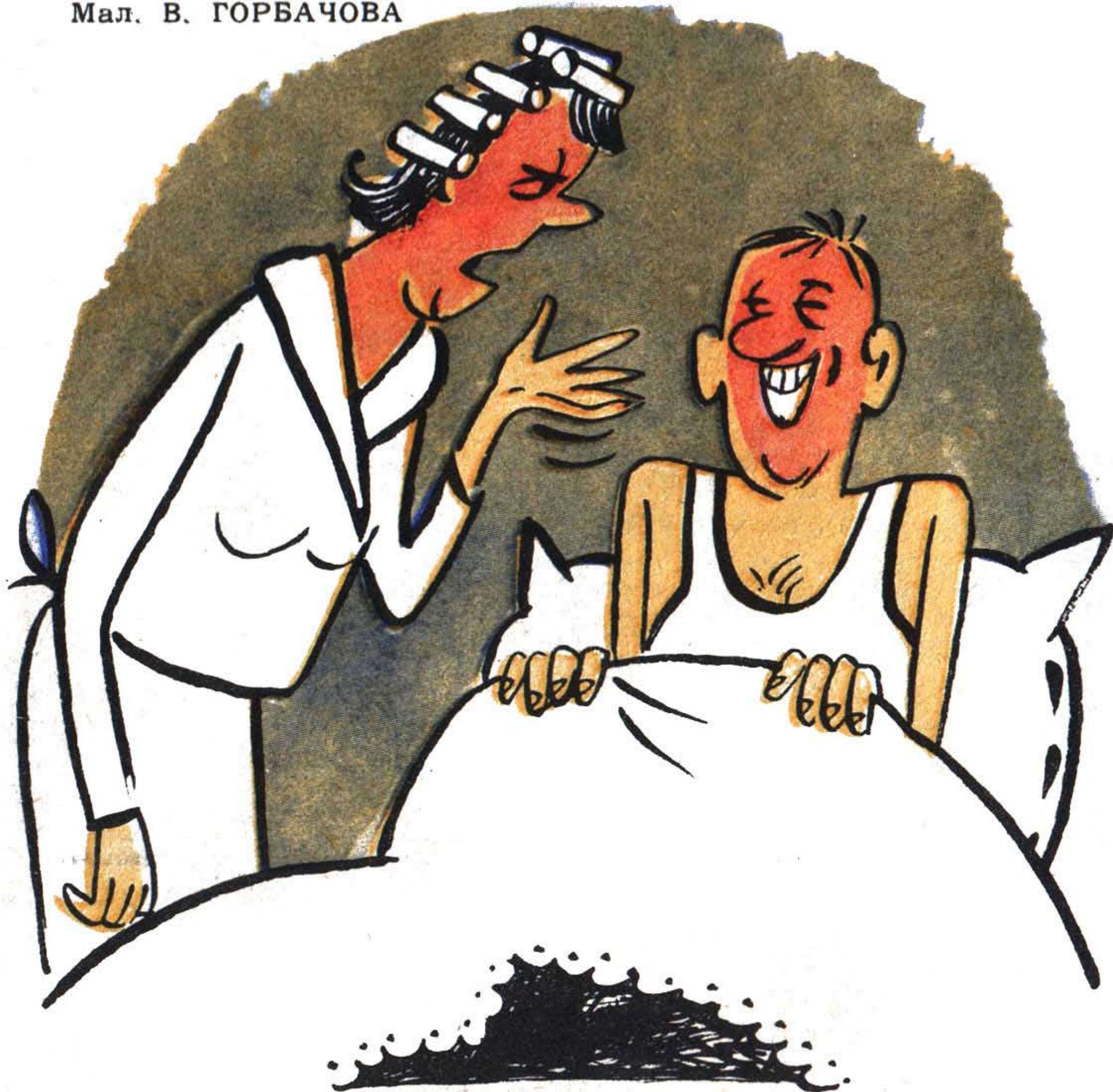
Львівська область.

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Є пропозиція покласти відповідальність за пожвавлення зимового спорту на товариша Бурмила!

— І сниться мені, ніби я зайшов у ресторан...
— Замість того, щоб виспатися, так ти по ресторанах шляєшся!

ДО 70-РІЧЧЯ ОЛЕКСАНДРА КОВІНЬКИ

Летять з Полтави навздогінці
Одна за одною чутки,
Що сміхотворцеві Ковіньці
Вже сімдесят оце тани.
А люди кажуть: «То химера,
То щось наплутано в паперах,
То щось у метриці — не так...
Хе! Сімдесят!? Та ж він нівроку —
Поглянь чи спереду, чи збоку —
Такий, що хоч куди — козак!..».

І ми, його знайомі давні,
До них приєднуємось теж,
Хоч знаємо: папери — справні,
І проти фактів — не попреш.
Але ж Ковінька — любо й гоже
Повеселити й інших може
Й сам посміється усмак;
Де треба, — він посипле перцем,
Бо молодий душею, серцем.
Йй-богу, хоч куди козак!

За сімдесят пригубмо ж чару! —
То мужня мудрості пора —
Та побажаймо ювіляру:
Щоб з-під веселого пера
Йшла за сторінкою сторінка,
Щоб (матері його ковінька!)
Вас обминало всяке зло,
Щоб малосся-моглось чудово,
Сміялося. Щоб, одним словом,
Все — симпатичненько було!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯЦА.
Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.

НАЙЧУДНІШЕ ПОЗБИРАВ, НАЙСУМНІШЕ ПОВИКИДАВ

(Коротенька історія — як воно складалося, писалося і сміялося)

ЛІКУВАЛИСЯ ПО ТАКСІ БОЖІЙ

Як їхати до Полтави, на горі, огороженій високими тинами, розкинувся пишний хутирець.

Жила там правовірна душа. Святобожна душенька мала садок, ставок, млинок. На богом підсунених степах паслися волики, корівки, овечки...

Високо несучи по хутору євангельські істини, направляв людей:

— Навідайтеся до преподобного монаха Саватія. Саватій єсьм щирий і вірний сторож хреста божого. Сей хрест апостол Петро великомученицьки ніс і приніс з Єрусалима аж на Україну і укопав під Полтавою біля хрестовоздвиженського монастиря. Воздвиг і прорік: «Хай православні полтавці і їх жони і діти гризуть святі тріски, лікують зуби». Ідіть, православні, і хліборобські дари несіть.

Повірили люди, пішли зуби лікувати. П'ятим колесом і я притулився. Все ж таки неабияка дивина: сам апостол Петро на Україну на власному хребті дубового хреста притарабанив.

Прийшли. Справді, хрест здоровенний. Дубовий. Обкусаний, обгризений і обцілований.

Лікувалися по таксі божій: гризнув — гривеник, поцілував — п'ятак.

Поруч — каса. Лікуйся, не відходячи від каси. Відкусив трісочку — клади. Поклав — жуй трісочку, лікуй зуби.

Від оцієї божественної благодаті монах

Саватій до того розтовстів, що, прости мене господи, коли скажу, — пиця така стала кругла, що хоч цуциків бий!

Принесені дари слуга божий охоче прийняв, випив і закусив.

Веселий монах. Балакучий. Усі приказки й пісні українські знав.

Поснідавши добренько, Саватій нас, юнаків, запитав:

— Отроки! Хто із вас знає «Посіяла огірочки...»?

Я візьми й запитай:

— Отче! Чи це справді той хрест, що його на Україну аж з Єрусалима сам апостол Петро приніс?

— Ти дуже вже цікавий, юначе. Тобі по секрету скажу: йй-богу, при мені оце четвертий хрест догризають!

«ОСЛІВ НЕ ВИЯВЛЕНО...»

Якось я склав фейлетона на конкретну тему — «Хто кооперативні кози доїв?»!

Як учепилися за мої коліна — здря, гукали, вони в тебе вигинаються і перегинаються. Що ти дряпаєш — які кози? Кому ти очки втираєш — хто доїв? Яка ж себе шанюча людина почне за дійку сіпати миршаву рябу козу? Ніхто ж і ніяку козу не спиняв, і в жодного цапа ні ряжанки, ні кисляка не вимагав. Протри очі!

Протерли і виявили: надоїли підходященько — десять тисяч кооперативних карбованців!

Кажу — фейлетоністу не терпиться. Що вдієш — руки сверблять. Узяв та й черкнув — роздивіться, будь ласка, що то за щедрі два вухані біля державної каси так ніжно воркують...

Вуха по віфлеємському звичаю вгору під-

¹ Сей фейлетон уперше світ побачив у журналі «Червоний перець».

німають, а народно-державні грошки направо і наліво рясненько пливуть і відпливають...

Як узяли ж мене «вухані» у шори. Калатали і доскіпливо гукали: «Одного осла ми самі добре знаємо, а ось кого ти другого маєєш у виду? Якщо ти, негідна писако, натякаєш на мене, то май на увазі — далекоглядні фари тобі не підсоблять».

Прихильники «вухатих розтринькувачів» пішли на штучний компроміс — командували на ферми особливо-довірену особу, якій і доручили виявити, чи є в такому-то районі осли, чи немає.

Особливо-довірена особа ретельно виконала свою місію і склала протокола: «Сумлінно і дбайно обстеживши як колгоспні ферми, так і приватні корівники, твердо доповідаю: в даних тваринницьких точках ослів не виявлено».

Згодом, трохи пізніше, їх все-таки виявили.

«ЛЮДИ ДОБРІ!..»

У місті Лубни мені розповідали таке: поминального понеділка на гробиках поминали своїх рідних.

Шанувати близьких і дорогих людей — святе діло. Але, звісно, не в такій «дозі», як се ми чинимо на кладовищі. Про що славний Степан Руданський іще давненько склав:

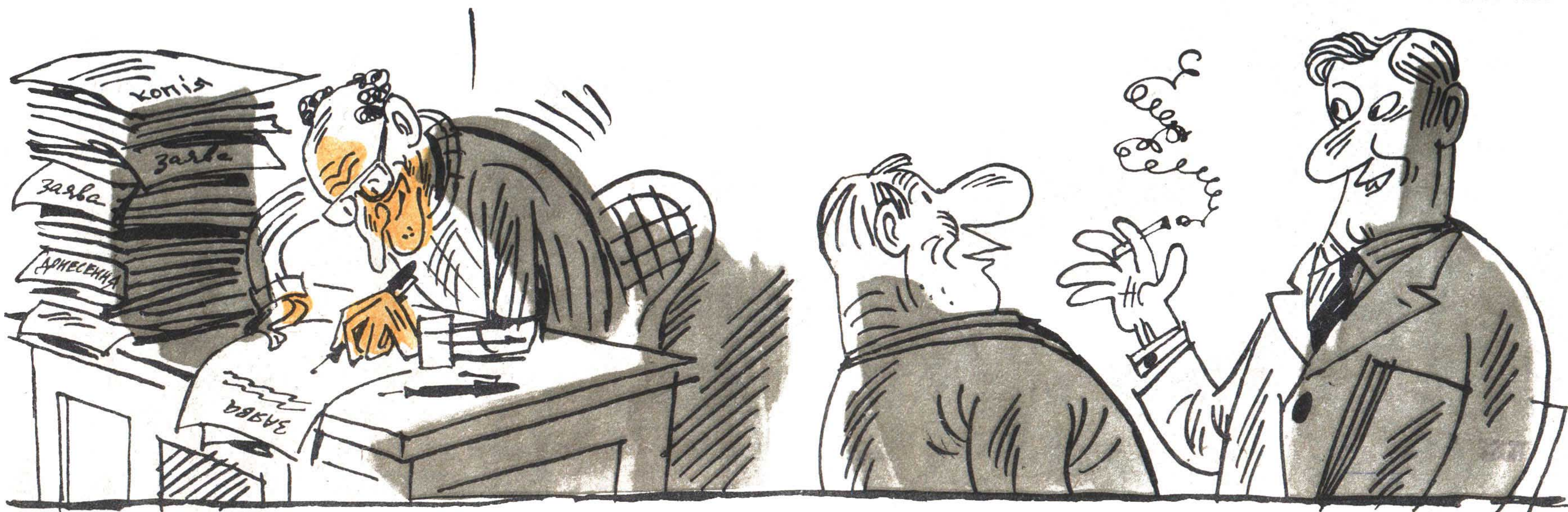
«Один хрести пише,
а другий лежить і не дише...»

Виникло, кажуть, аналогічне і на кладовищі в Лубнах. Один так напаминався, що ні тпру, ні ну. Піднімає його жінка то за ліву, то за праву руку, а він лантухом падає.

Тоді жінка побігла додому, взяла маленького візка, уклала туди насмоктаного, везе і гукає:

— Люди добрі! Що воно на світі робиться! Путні жінки своїх чоловіків на кладовище несуть, а я свого, як паву, з кладовища везу!

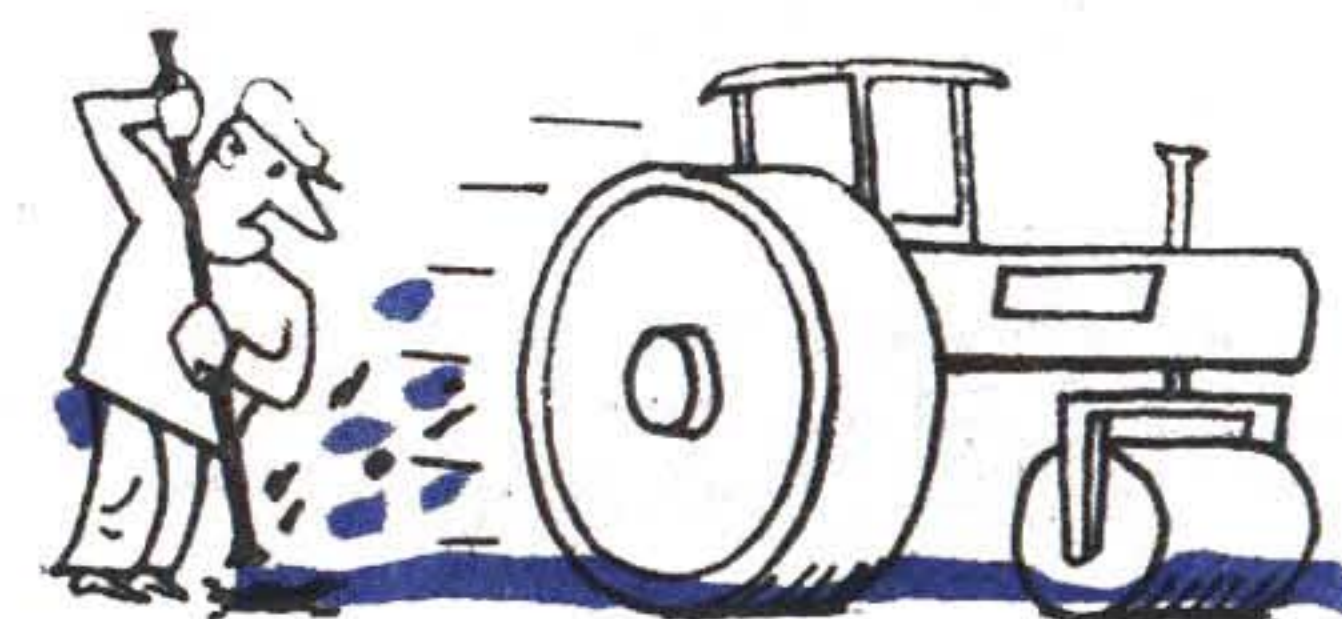

— Хіба Кузьменко лівша?
— Та ні, лівою він тільки анонімки пише.

Дурні в природі не існують...

Сенсація, якою б вона не була сенсаційною, відживає свій вік. Сучасне людство важко чим-небудь здивувати. Скажіть своєму сусідові, що до міста приїздить ансамбль дресированих восьминогів, з яких кожен одноразово грає на чотирьох скрипках, і ваш сусід, позіхнувши, висловить напівбажання піти подивитися на них, коли буде вільний час.

Або похваліться, ніби читали, що якийсь дивак збирається в ночвах переплисти Атлантику, і вас тут таки поправляє: «Не в ночвах, а в футлярі від контрабаса!»

Але я, грішний, розраховую таки на те, що заголовок мого фейлетону викличе бодай маленьку сенсацію. Хай навіть не сенсацію, хай навіть просто бурхливі заперечення. Щось на зразок:

— Як то дурнів немає? Скажіть, а хіба нормальна людина спалюватиме цілісніжки ящики, знаючи, що тара кругом потрібна до зарізу? Хіба нормальна людина асфальтуватиме вулицю в тріскучий мороз, добре знаючи, що асфальт через годину розтріскається і навесні все треба буде починати спочатку? Хіба нормальна людина залишить під дощем дорожочинне устаткування, знаючи, що за нього плачено золотом? Може, для вас і той дивак, що висаджував корову на хату, бо у нього на стрісі трава виросла, теж не дурень?

Не заперечую, дивак, що висаджував на хату корову, був кришталевочистим дурнем. А чому? А тому, що він сам собі задавав клопоту. Простіше ж було скосити ту траву і згодувати корові, ніж крєкати, надриватися, корову на хату висаджуючи. Але інші приклади, наведені вами, шановні мої громадяни-опоненти, нічого спільного з глупотою людською не мають. До того ж приклади нечисленні. Я їх можу навести більше. Мені, наприклад, довелося зіткнутися з фактом, коли одна поважна установа «спустила» кондитерській фабриці такий план по зборі металолому, що його і металообробний комбінат навряд чи виконав би. І нічого. Як пізніше виявилось, всі працівники цієї установи були абсолютно нормальними людьми. Дурень, що висаджував корову на хату, не думав, бо не мав чим, а планувальники, хоч і мали чим думати, не думали, бо не хотіли.

Народна приказка гласить — «Застав дурня богу молитися, він і лоба розіб'є». Громадяни з розбитими лобами тепер зустрічаються рідко не тому, що всі поголівно стали атеїстами і богу не моляться. Просто багато хто з них зрозумів, що коли розбити персонального лоба, то це боляче, а коли розбити державну машину, зіпсувати державне устаткування, завдати державі збитків на

тисячі карбованців, то це зовсім не боляче і взагалі може безкарно зійти з рук.

І вам і мені доводилось бачити, як по містах і по шосе між містами снують абсолютно порожні машини. В їхніх кузовах перевозяться вітер. То що ж, по вашому, їх у рейси відправляють дурні? Їх, товариші шановні, відправляють у рейс абсолютно нормальні люди з абсолютним небажанням про що-небудь думати і що-небудь вирішувати.

Зараз вже дуже важко встановити, хто кого породив. Чи небажання думати виродило черству, аж зацвілу байдужість, чи байдужість породила небажання думати. У всякому разі в переважній більшості негативних прикладів з нашого життя винна не глупота людська, винна людська байдужість.

Ви думаєте, індивідуум, що наказав спалити придатні ящики, не знає, що навіть ящики поламані не варто палити? Знає. При нагоді він вам і лекцію прочитає (у нього вища, а середня — то вже напевно, освіта) про те, що ящик — це насамперед деревина, а деревина, в свою чергу — целюлоза. Ну, а від целюлози там вже один крок до паперу, до фотоплівки і до всіх інших потрібних речей. Але ящики у нього не «висять» на балансі, за ящики з нього ніхто не питає, великі (як і середні, і малі) народногосподарські проблеми його не хвилюють, і замість целюлози ми маємо жменю попелу.

Та бог з ним, з дерев'яним чи картонним ящиком. Ящик — то дрібниця, чи як той сказав, явище не типове. Значно гірше, коли жмені попелу чи купи іржавого металобрухту залишаються від речей куди цінніших і необхідніших, ніж дерев'яний ящик. А саме це безглуздя не сумісне з вчинками нормальних розумних людей і є породженням байдужості.

Байдужі колупають асфальт, копають глибоченькі траншеї, засипають їх, асфальтують, і не встигне той асфальт прохолоннути, колупають його знову, щоб знову копати, засипати, асфальтувати і... колупати до нескінченності.

Байдужі споруджують у сотнях міст п'ятиповерхові саклі без дахів, а потім, переконавшись, що саклі ці для нашого клімату непридатні, починають надбудовувати дахи.

Байдужі перетворюють цінні мінеральні добрива на кам'яні брили.

Байдужі занаряджають звичайнісінькі віники з Алма-Ати до Києва, а дерев'яні прищепки для білизни відвантажують срібнокрилими лайнерами з Риги до Новосибірська.

З вини байдужих гинуть щороку по садках тисячі і тисячі тонн першосортних фруктів.

Байдужі не обминають і нашого побуту. Є магазини, де ви не купите просто так п'ятидесятиграмову пачечку чаю. Вам її обов'язково мусить привезти додому машина і обов'язково саме тоді, коли вас немає дома. Це безглуздя чомусь називається «сервісом». Воно рідне дитя байдужості.

Саме байдужі, і ніхто інший, показують по телевізору дитячі мультфільми десь після одинадцятої вечора, тобто тоді, коли діти додивляються третій сон.

Сфери, де байдужі можуть докласти (вірніше, не докласти) своїх рук, — невичерпні. Здається, немає такої різновидності людської діяльності, куди б не проникли байдужі. Кожна професія має своїх байдужих, незалежно від їхнього соціального становища чи освіти.

Байдужий архітектор споруджує в центрі міста бездарну коробку, добре знаючи, що та коробка міста не прикрасить, а байдужий слюсар прикручує в тій коробці іржаву, браковану трубу, не маючи жодного сумніву, що труба через день-два потече.

Байдужі директори заводів скидають у світлі води наших річок тисячі кубометрів ядучих відходів, не думаючи про завтрашній день, а неголений браконьєр теж байдужісінько вносить свою частку в справу нищення флори й фауни.

Трапляється, байдужих знімають з роботи. У трудових книжках ніхто їм не записує, що зняті вони за байдужість, і байдужі байдуже переходять на іншу роботу, залишаючись вірними своїм принципам.

Буває, байдужих віддають до суду... Але тільки тоді, коли в звинувальних актах фігурує «злочинна байдужість». А хіба буває байдужість не злочинна? Кожна байдужість злочинна тією чи іншою мірою, хоч це зовсім не значить, що кожного байдужого обов'язково слід садовити на лаву підсудних.

Ні, засобів впливу на байдужих вистачає і без втручання прокуратури. Є в нас і адміністрації, і партійні, і комсомольські, і профспілкові організації, є в нас преса, радіо, телебачення, кіно. Все у нас є. Треба тільки, щоб всі ми постійно перебували в стані жорстокої і нещадної війни з байдужістю і байдужими.

Відносно дурнів я, звичайно, трохи перегнув. Трапляються у нас і дурні. І шкода від них є. Правда, значно менша, ніж од байдужих. Знову ж таки, що ти з дурня візьмеш? Його й так бог обділив розумом. А байдужі... Байдужих приспіла пора взяти за петельки і добряче трусонуті. Словом, вивести зі стану байдужості.

Микола БІЛКУН.

СТУДЕНТСЬКИЙ ГУМОР

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ех, професоре, видно, не дорожите ви спортивною честю інституту!..

Мал. В. ГАЛИНСЬКОГО

— Товаришу Степура, а дайте-но мені адресу магазину, в якому продаються такі оригінальні галстуки!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

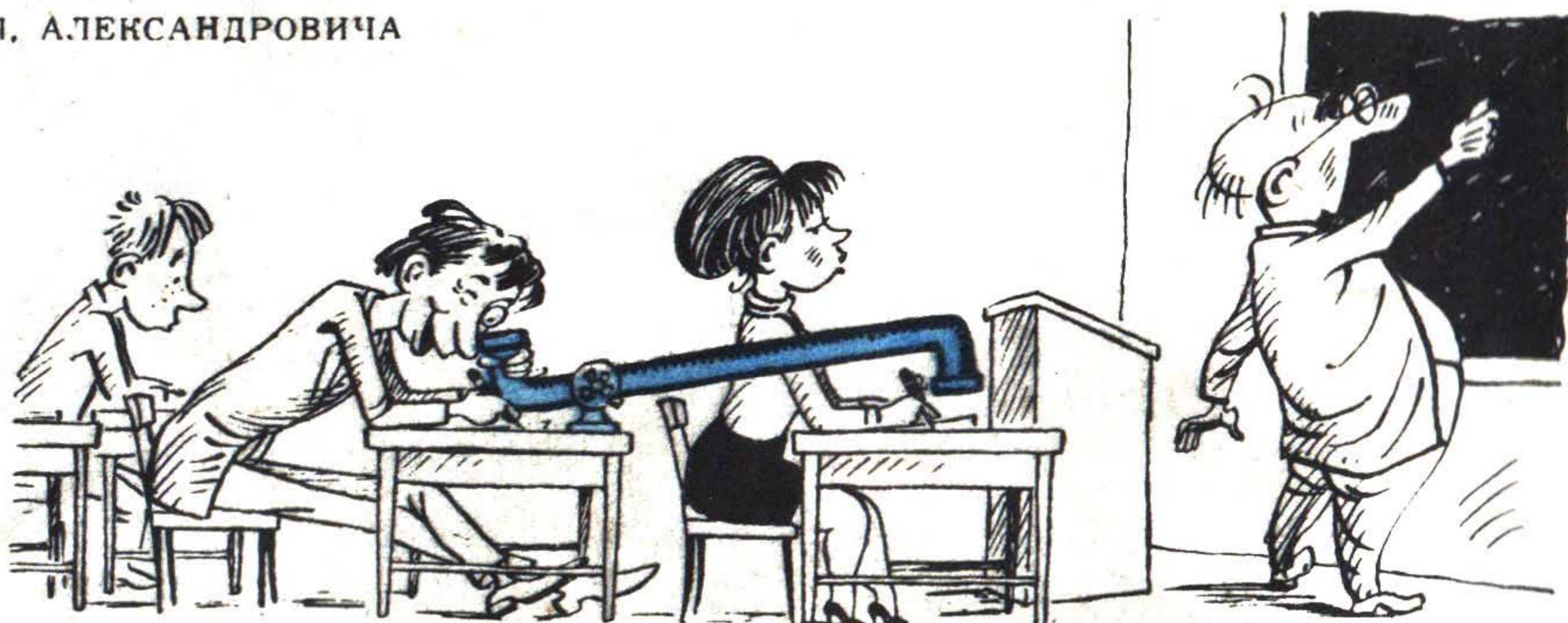
— Іване Петровичу, мені аж незручно: ви так на мене дивитеся, наче підозрюєте в нечесності!..

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Ану веселіше! Уявіть, що ви виступаєте в «КВН».

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Нове в студентській практиці.

ПАЛЬЧИКИ ОБЛИЖЕТЕ...

Автореферат дисертації «До питання про громадське харчування у Черкасах».

1. ВСТУП

Написати дисертацію може кожна тямуща людина. Не святі, врешті-решт, горшки ліплять. Чим же я, питається, гірший за інших?.. Ця плідна думка сійнула мені в Черкасах, коли за завданням редакції я знайомився там із станом громадського харчування. Матеріалу зібралось чимало. Залишалось тільки його узагальнити і зробити висновки. Отже, вирішено: «До питання»... має почитати світ.

Керівник роботи — директор Черкаського тресту їдалень і ресторанів А. С. Омеляненко. (Це й визначило характер реферату).

2. ОГЛЯД ЛІТЕРАТУРНИХ ДЖЕРЕЛ

Колектив авторів книги «Секрети довголіття». Автор висловлюють прийнятну для черкаських їдалень думку, що підводитись з-за столу треба з почуттям легкого голоду.

Ален Бомбар. «За бортом з власної волі». Французький лікар запевняє, що людина може їсти сиру рибу. Додамо: і недосмажену, про що свідчить досвід робітничих їдалень.

Журнал «Здоров'я». Радить віддавати перевагу трохи черствому хлібу перед свіжим. Така перевага віддається. І без слова «трохи».

Таким чином, вже побіжний огляд літературних джерел дає підстави твердити, що громадське харчування у Черкасах розвивається у правильному напрямку.

3. МЕТОДИКА ДОСЛІДЖЕНЬ

Матеріал для дисертації збирався у їдальнях тютюнової та швейної фабрик, заводу «Аврора», мебльового об'єднання «Дніпро», у міських їдальнях № 1, 15 та закусоchnій «Пельмені».

Примітка. Під час зустрічей із завідуючими їдалень дисертантові доводилось проявляти неабияку силу волі, щоб уникнути обіду в теплій, невимушеній обстановці, а відтак втратити орієнтацію. Автор дегустував страви у загальних залах — для встановлення істини.

4. РЕЗУЛЬТАТИ ДОСЛІДЖЕНЬ

Спільна риса вищезгаданих закладів — малогабаритність і інтимна затемненість приміщень. Під час обідніх перерв у робітничих їдальнях люди сидять пліч-о-пліч, що сприяє більшому згуртуванню колективу. Скарги окремих громадян на тісноту і штовханину — несерйозні: мимо рота ніхто ложки не проносить.

Після ряду дегустацій, які кінчились для автора печією і деякими іншими ускладненнями, він все-таки лишився живий, що свідчить про високу якість страв. Асортимент їх (у меню) тішить тільки око. Те, що на потоці страв значно менше, — загадка, яка зайвий раз доводить, скільки невідомого у навколишньому світі.

У їдальнях, особливо робітничих, виявлено велику турботу про дітків. Робиться все, щоб вони якнайшвидше одужали. Способів два. Перший — готуються страви такої якості, щоб дітків від них одвертало. Другий — дітничі страви взагалі не готуються. Таким чином стимулюється перехід хворих на загальний стіл.

Нові, прогресивні форми харчування запроваджені в їдальнях мебльового об'єднання «Дніпро», тютюнової і швейної фабрик. Для робітників другої зміни тут введено розвантажувальні дні — пропонується стільки страв, що переїдання нікому не загрожує. Особливо в їдальні швейної фабрики, де другій зміні залишають тільки замок на дверях.

Додаток 1. Сервіровку столів зведено до раціонального мінімуму: квітів — нема, спецій — нема, салфеток — нема. Є тільки сіль, зрідка — гірчиця. У такий спосіб збільшується корисна поверхня столів.

Додаток 2. Посуд — виделки, ложки, тарілки — мнються з таким розрахунком, щоб на ньому лишалось більше поживних речовин. Особливо жирів.

5. ВИСНОВОК

Громадське харчування у Черкасах поставлено задовільно. Зробити такий висновок настійливо рекомендував керівник дисертації А. С. Омеляненко.

6. ЗАХИСТ ДИСЕРТАЦІЇ

От коли діло підійшло до захисту, у автора виник сумнів — чи не спростують одержаний висновок численні опоненти — відвідувачі черкаських їдалень? Тому автор — із обережності — хоче пустити пробну кулю — пропонує читачам журнальний варіант дисертації. Тим більш, що для захисту потрібні попередні публікації.

Л. ШИЯН.

У кожному маршальському чемодані лежить солдатська шинеля.

Волелюбний? Люби і чинь волю.

Тільки-но людина пішла від мавпи, як назвала її людиноподібною.

Самогубство — давній вид самообслуговування.

Справедливість — нагорода, яку найважче одержати.

Народжені для плазування! Користуйтеся послугами Аерофлоту!

Кому не подобаються скромники, які ні на що не претендують?

Часом і мрія сковає, немов кайдани.

Коли небо безхмарне, гинуть посіви.

Душею товариства може бути і бездушний.

На вузькому шляху тон задає черепашка.

Біда сатирикові, коли редактор гуморист.

ТЕЗИ І АНТИТЕЗИ

Для чого пливати проти течії, якщо є ріки, що течуть у зворотному напрямку?

Керувати — означає стримувати ці нахили в інших.

Коли б герої самі себе нагороджували, тоді б найгероїчнішим вважали того, у кого найменше нагород.

Театр починається з контролю.

І раки мають мудрість: вони бачать свої сліди.

Щоб спокій не снівся, не треба спати.

Чим менше я сьогодні роблю, тим більше вірю, що зроблю завтра.

Коли немає нічого святого, то й людина може стати богом.

Що робитиме Пегас, коли опиниться на кінному заводі?

Мужність в боротьбі за несвяте діло гірша за боягузтво.

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО

ЧИ ЗАВЖДИ СОН В РУКУ?

Є у Дніпропетровську фабрика. В основному шнурки до черевиків випускає. Є фабрика, хоча з неї міг би бути звичайний цех при фабриці. Але в нас мова не про це. Може, там, у Дніпропетровську, і видніше, що робити з колишньої артілі інвалідів — чи текстильно-галантерейну фабрику «Іскра» (з директором, секретаркою, головним інженером, старшим майстром, просто майстром, помічниками майстрів, бухгалтерією, відділом кадрів), чи звичайнісінький цех. Ну, не один цех, так два. Щоб перший, снажимо, чорні або білі шнурки випускав, а другий — кольорові або соломку для пляжних капелюхів «а ля сомбреро».

Мова йде, ще раз підкреслимо, не про штат. Мова йде про сні. Новорічні. Бо, кажуть, саме на цій фабриці, як ніде, в ніч під Новий рік робітникам і робітницям наснилось багато снів. Багато і різних. Чудернацьких і дивних.

Слюсарю А. Машунку, приміром, наснилось, що на фабриці почали поважати раціоналізаторів, своєчасно, без допомоги товаришів із народного контролю, виплачувати за пропозиції винагороди.

Володі Матюченку — помічнику майстра — приснилось, що керівництво фабрики почало правильно розподіляти преміальні, а старший майстер І. Вільховецький навіть привітався з кимось із робітників і нікого за день не вилаяв.

Багато робітників уві сні зустрілись з директором І. Максимовичем. Декого з них він навіть запросив до свого кабінету і уважно вислухав, чим живуть його люди, на що скаржаться, і жодному не сказав:

- Для цього є відділ кадрів!
- З цього питання звертайтеся у профспілку!
- У вас є старший майстер! Не забувайте, що я директор!

Снилось робітникам, що їх не примушують працювати у вихідні та святкові дні. Снилось, що на території фабрики з'явилась чи то їдальня, чи то буфет з гарячою кавою, чаєм, пиріжками.

У кого більш буйні сні і сновидіння, то тим вважалось, що на фабриці з'явилась душева для чоловіків, а жіноча цього разу не пішла під склад для прядива.

Електрикам приснилась поштукатурена електрмайстерня, заліплена у ній діри.

Транспортницям — тачечки, а не звичайні ящики, наповнені відходами, які вони пруть по сходах і по поверхах.

Снились райдужні сні мотальницям. Снилось, що біля верстатів з'явилися лічильники, які показують, скільки мотальниця чого намотала і як виконує норму.

Багато різних і дивовижних снів у ніч під Новий рік наснилось робітникам фабрики «Іскра». Не снилися вони лише директорові І. Максимовичу, головному інженерові Я. Брацлавському і старшому майстрові І. Вільховецькому. Вони спали міцним і здоровим сном. Їх нічого не хвилювало, і взагалі ці товариші — не забобонні. А незабобонні товариші, як відомо, у сні й сновидіння не вірають.

О. ФЕДОРЕНКО,
спец. кор. Перця.

м. Дніпропетровськ.

— А це у нас полігон по випробуванню тканин на розрив.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

З колгоспу ім. XXIII з'їзду КПРС Свалявського району Закарпатської області надійшов лист до редакції «Перця».

— У нас, Перче, — писали колгоспники, — остаточно зійшов з рейок бригадир Попович І. В. А зійшов тому, що геть засліпив очі горілкою. Справами бригади не займається, зате щоденно напивається. А вже як нап'ється, то до людей присікується, грубіянить. Тільки з своїми родичами й ладить. Тим навіть приємності всякі робить. Але нам, більшості, від того не легше.

Як повідомив голова Свалявського райвиконкому т. Долинчик, факти підтвердилися. За пияцтво і зловживання своїм службовим станом Поповича І. В. з посади бригадира знято.

Недарма говориться: «З горілкою здружишся — довго не наслужишся».

А КУДИ Ж БДЖОЛИ?..

(Лист голови колгоспу «Маяк»

О. КИРИЛЮКА до редакції Перця).

Друже Перче! До тебе пишуть усі: від рядових колгоспниць до міністрів. Вирішив тобі написати і я, голова колгоспу «Маяк», що в Немирівському районі, на Вінниччині. Пишу і, повір, плачу. Бо дуже вже мене в моєму рідному колгоспі ображено! І хто, ти думаєш, так образив мене? Рядова колгоспниця Зінаїда Іванівна Степанюк. Нема мені спокою від цієї жінки ні вдень, ні вночі. Якщо ти, Перче, не втрутишся у цю справу, то запевняю тебе: вона мене живцем у могилу зведе. Мало того, що за петельки мене хапає, — до голови райвиконкому Йосипа Кіндратовича Леська поїхала і такого наговорила на мене, що аж в очах досі рябіє: і що я черства людина, і що в мене ані душі, ані совісті. Добре, що Йосип Кіндратович у цій справі об'єктивно розібрався та й послав її... Ну, куди, ти догадуєшся. Писати не стану.

Так замість того, щоб йти туди, куди її товариш Лесько послав, вона помчала в редакцію. Листа написала. А я контрудар їй — теж пишу. Допомогають їй, — допоможіть і мені. Аякже. Перед законом усі рівні: і рядова колгоспниця, і голова колгоспу. Не дай в обиду. Захисти від цієї жінки. Голова я молодий. До цього директорував у школі, тепер господарюю в артілі. Все б нічого, якби не Зіна зі своїми дітьми.

Та перейдемо до справи. У 1962 році (треба ж такому трапитися) грім спалив Степанюкам хату. Їх поселили тимчасово (підкреслюю — тимчасово — О. К.) у невелику кімнату при телятнику. Прожили вони там до цього року. Та цього літа (теж, як на зло) дощ не давав супокою. Лляв, як

з відра. Так лляв, що сволоки у телятнику почали тріщати, глина із стелі шматтям почала падати. Словом, Зіна з дітьми (Вітя у п'ятий клас ходить, Тамара ще зовсім мала — один рік і три місяці) злякалась чи то дощу, чи то грому і втекла до сусідів. Недаром у народі сказано: обпікшись на молоці, на холодну воду дує. Так і вона. А телятник і не думав валитись. Досі стоїть.

Якраз на той час зі своєї квартири вибрався наш сокілецький мільйонер. Жив він по сусідстві із Зіною. Пронюхала про те Зіна — і що ти думаєш? — без мого на те дозволу (бо як просила, я ж їй не дозволив) переселилась у колишню мільйонерovu квартиру. А я ж там планував на зиму вулики з бджолами поставити. Коли ж дізнався, що Зіна самовільно захопила ту хату, подумав:

— А що як так почнуть усі захоплювати?!

Недовго думаючи, ми вирішили (ми — це я, мій комірник, завідуючий током та вагар) викурити Зіну з тієї хати. Як? За допомогою проса. Петро Дробаха — комірник (мій вірний помічник і товариш) особисто взявся керувати цим ділом. Допомогали йому Іван Замітайло — завтоком та Юрій Грига — вагар.

Операція була геніально проста за своїм задумом: у кімнату, куди поселилась Степанючка з дітьми, поки нема дома її чоловіка (лежить у лікарні — виразка шлунку), наспинати проса. Хлопці підігнали машину і через вікно у хату жбурнули дві з половиною тонни зерна.

Почув би ти, Перче, якими словами у ті хвилини Степанюки кляли моїх хлопців та мене! І їм

досі за це нічого. Більше того, в унісон і сусіди почали підспівувати. Як товариші мені передали ті слова, то я наказав негайно ще навантажити просом одну машину і висипати туди ж. Вже був і недалекий до цього, та знову Зіна... Розп'ялась у вікні і сказала: — Тільки через мій труп!

Думаєте, мене хтось підтримав у цю критичну хвилину? Навіть мої вірні помічники: Грига, Дробаха, Замітайло — і ті голови поопускали. А сусіди як зчинили галас:

— Діти ж у просі захлинуться!

Ви чули таке? Захлинуться у просі! Невігласи. Що ж це — вода? Це поперше, а по-друге висипали на них дві з половиною тонни, а не п'ять, як планувалось.

Після невдачі, ми, як кажуть, не зупинились на досягнутому. Вирішили їх у тій хаті на замок колгоспний закрити, а вікно дротом закрутити. Просо ж повинне зберігатися під замком. Дробаха ж відповідає за матеріальні цінності колгоспу. Його, як комірника, можна ж зрозуміти. Крім того, я, як колишній педагог, знав: побувши під замком, Вітя попроситься до школи. Та й по нужді захочуть вийти. Самі багатимуть випустити їх. У нас все було розраховано. Не врахували тільки сусідів. Ті почали обурюватись. Довелось відмикати квартиру передчасно. Дякуючи їм, Зіна й досі там живе. Днями я їздив до прокурора району. Пояснив йому суть справи. Він Зіну вже викликав. Та щось не дуже спішить заходів вживати. Може, ти, Перче, допоможеш?! Треба ж мені десь вулики з бджолами поставити. Бджола ж, вона, можна сказати, теж колгоспна трудівниця, теж хоче в теплі зимою жити.

Зіні я квартиру даю — колишню молочарню. А вона не хоче переходити. Цементна підлога каже. А де ж ти, жінко, бачила, щоб молочарня та й без цементної підлоги? Типова технічна безграмотність. Он Грига — мій вагар — теж за ту молочарню готовий віддати свою хату під шифером, мурований льох і каміння на новий будинок. Так я Гризі відмовив, а Зіні даю. А вона, бач, ще носом крутить і вибиратись не хоче. Залиште, мовляв, до весни у цій квартирі. А там будуватись почну... До весни? А куди ж я бджоли подіну?

Отак, Перче, правду у народі сказано: за моє просо, чи то пак, жито ще й мене бито.

Лист голови колгоспу О. КИРИЛЮКА відредагував і до друку подав О. ЧОРНОГУЗ.

с. Сокілець
Немирівського району
Вінницької області.

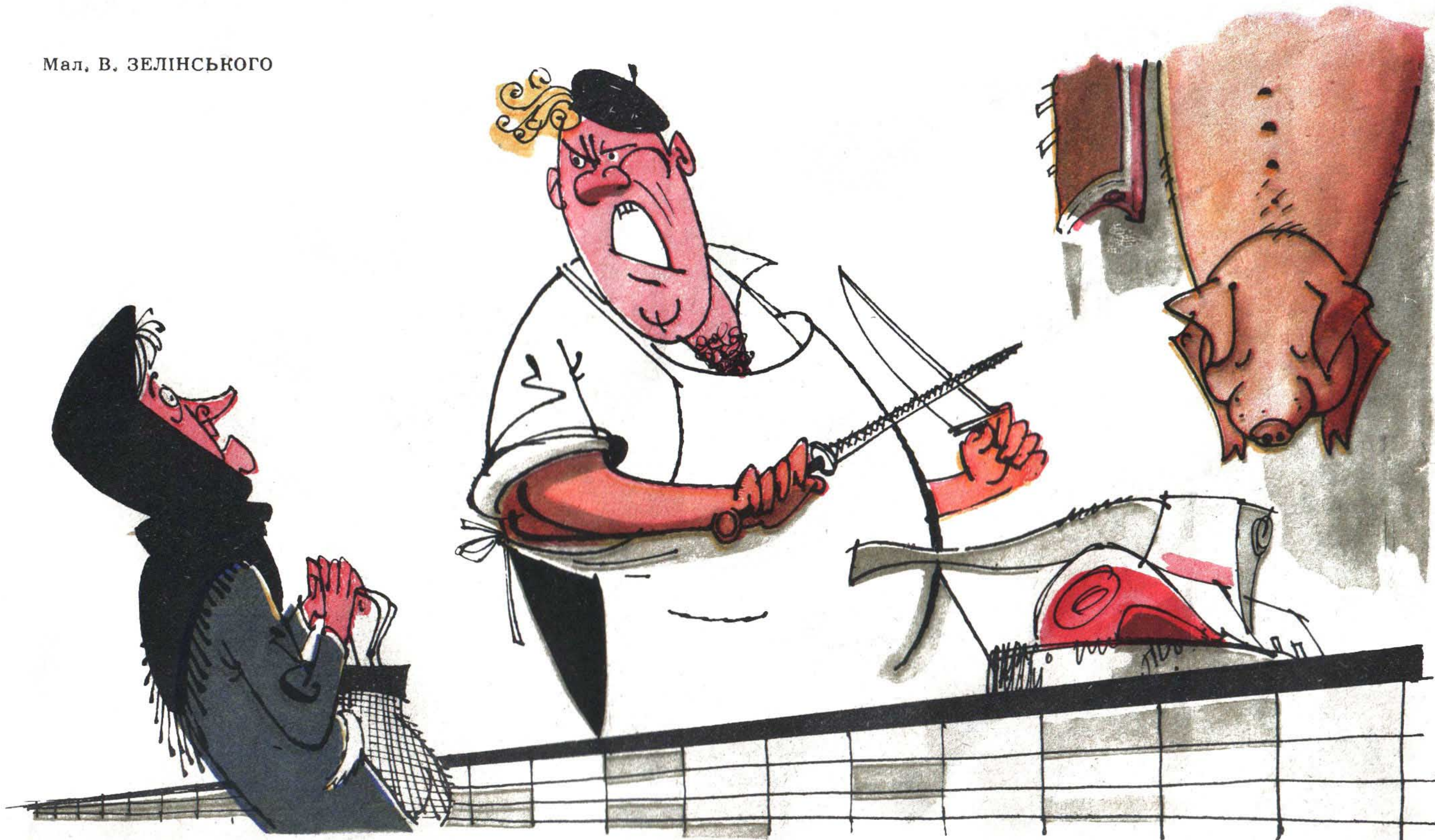
Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Лобом стіни не проб'єш. Цей незаперечний факт добре знав т. Макогон — голова колгоспу «Іскра» Костянтинівського району Донецької області. А пробити стіну йому дуже хотілося. Тому він вдався до сучасної техніки. Зокрема, використав колгоспну легкову автомашину, провану в народі «Бобиком». Перед стартом відбулася відповідна заправка. Машину заправили бензином, а Макогон самозаправився спиртом. Після цього він сів за кермо, дав газ і, виписуючи карколомні зигзаги, помчав вулицями. Під кудахкання курей і лемент переляканих собак голова домчав до будинку Щербанівської сільради і з шаленою швидкістю врізався у стіну. Правда, стіна витримала, а машина геть розлетілася.

Сигнал про це надійшов до редакції «Перця».

Секретар Костянтинівського райкому партії т. Бубенцов повідомив, що таке справді було. За керування машиною в нетверезому стані бюро райкому оголосило Макогону В. І. сувору догану. А загальні збори колгоспників зняли його з посади голови артілі.

— Так що вам, бабусю, відрубати — ніжки чи голову?

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

ІДЕЯ З ДЕФЕКТОМ

Кілька років тому у директора снлозаводу «Червоний Жовтень», що на Житомирщині, Кустова М. Ф. виникла прогресивна ідея замінити на заводі віджиле газово-генераторне паливо мазутним. Замовили відповідний проект, заплатили за нього 26 тисяч карбованців. А потім отямилась. І самі собі здивувались:

— Ти ба!.. А грошки тюкнули!

Бо не продумали всього, не врахували. Так, дрібниці... Невеликий дефект ідеї. Від мазутного палива, розумієте, скло і кристаль набувають не дуже благородного помийного кольору.

Від недоношеної ідеї переведу господарства на мазутне паливо довелося відмовитись. Тим паче, що захопились новою ідеєю. Ще прогресивнішою. Куди мазутові! Газ

— ось єдине паливо, яке відповідає вимогам часу. Значить, так: скраплений газ возити з Вінниці. А щоб було його де тримати, придбали дві спеціальні цистерни вартістю 5600 карбованців. За їх демонтаж і перевозку додали ще понад шість тисяч. Потім підраховали.

Дивувався і говорив: «Ти ба...» — уже новий директор заводу Миронов О. О. Виходило, що скраплений газ — річ невігідна. Дорога дуже. Та й з Вінниці не близький світ той газ возити.

Одне слово, грошки знову тюкнули.

Про нові паливні реформи (перехід на атомну енергію — возити з Дубни) на заводі поки що не чути, і то добре.

В. КОВАЛЬ.

м. Дзержинськ
Житомирської області,

Петро РЕБРО

МІНІАТЮРИ

КВИТИ

Піжон ветлікаря побачив.
— Дозвольте, — каже, — нілька слів.
Я чув, що доктор ви свинячий,
А ви лікуєте ослів?

— Ослів? Лікую, ще й охоче! —
Сказав ветлікар, і в ту ж мить
Халат одяг: — А нумо, хлопче,
Кажіть мерщій, що в вас болить?

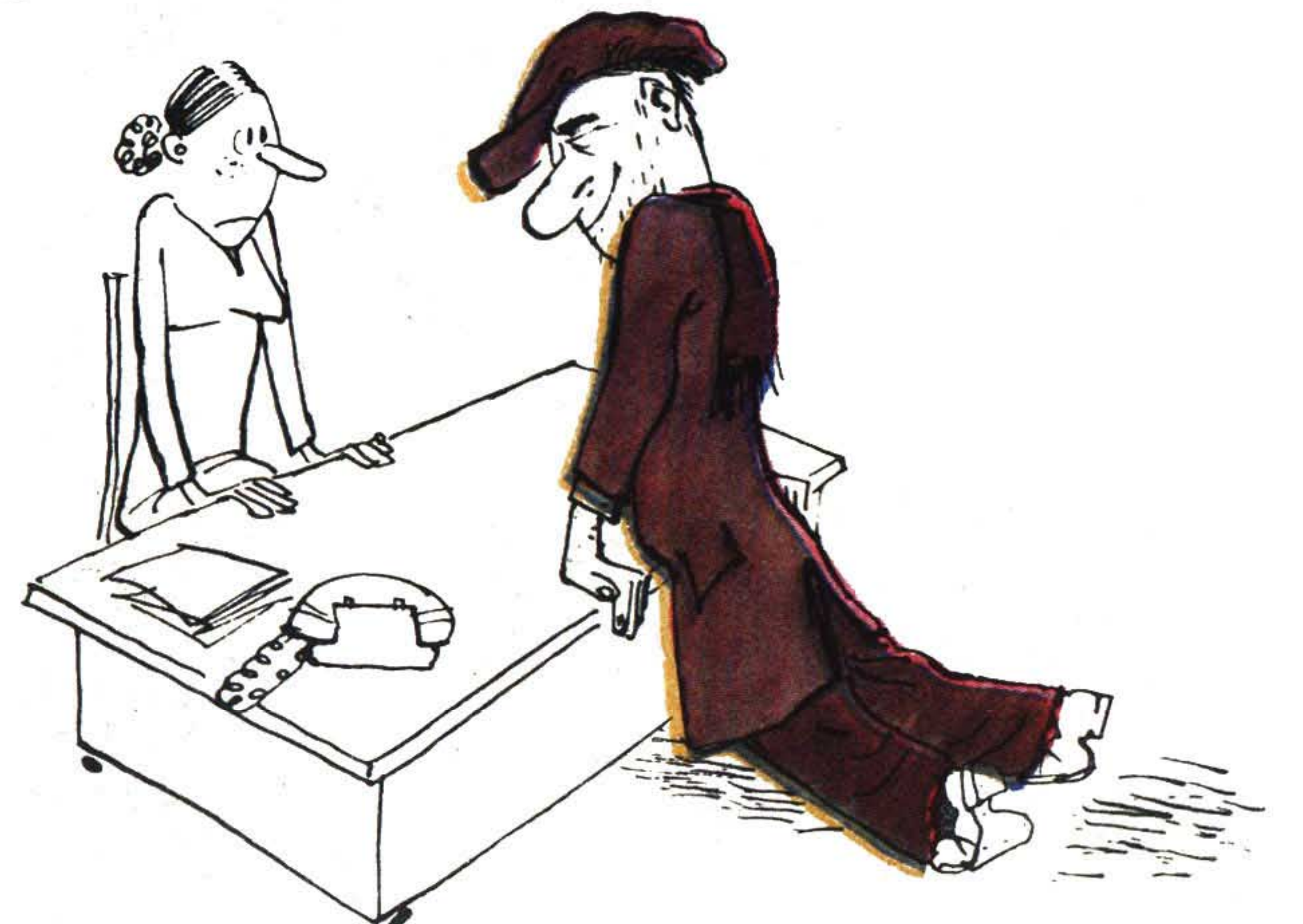

ХТО БІЛЬШІЙ ДУРЕНЬ?

Снарживсь Гриць Омельку з перепюю:
— Дурень я — учора так допався!
Після випивону із тобою
Аж у витверезнику проспався!

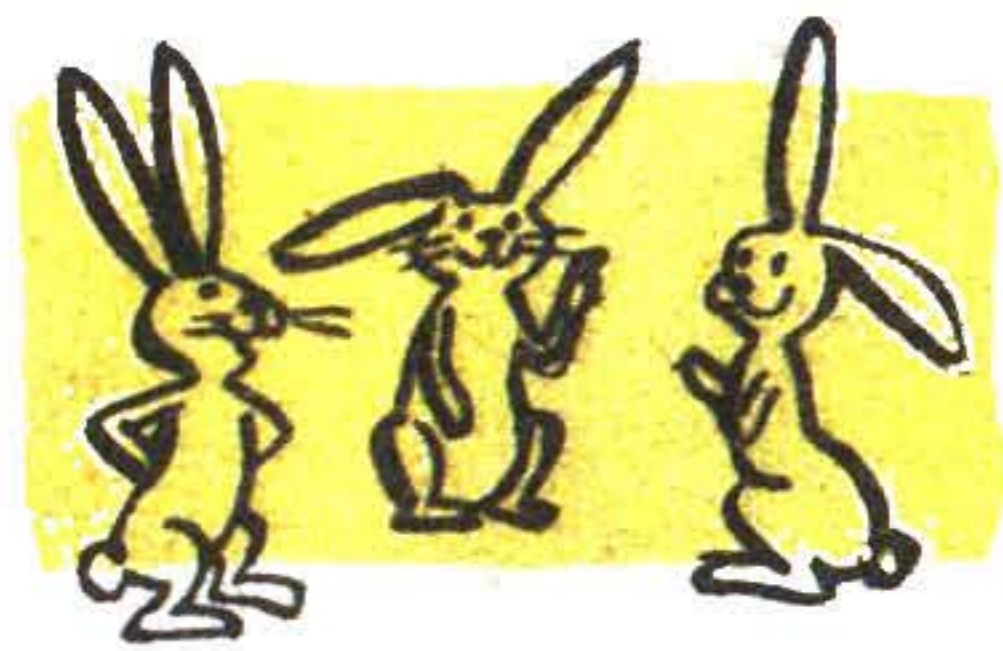
— Витверезник? Що ж лихого в цьому?
Там і душ, і нари, як перинка.
Дурень — я: прителіпавсь додому,
Де мене дрючком зустріла жінка!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Зробіть добре діло: відведіть мене додому...

САТИРИЧНІ МІНІАТУРИ

Леон ОЗОЛС

ДІЛЬБА

Ведмежу шкіру раз Зайці в гаю ділили.
Що припаде кому, вухати знати хотіли.
Один хвоста б узяв, прохають двоє вуха,
Тому дай голову, про інше і не слуха.
А третій з-за куща пищить, аж бризка

слина:
— Я бік собі беру, щоб вийшла кожушина.
Шум, гамір навкруги, пройти ніхто не

в змосі...
Ну, а Ведмідь? Що він?
Спокійно спить в барлозі.

З латиської переклав
Кость ОВЕРЧЕНКО.

КЛЯТВА НА ВІРНИСТЬ

— З тобою, земле, зрісся я давно,
Цілюю, нене! Ти завжди зі мною, —
У полі клявся п'яний агроном,
Уткнувшись носом в купу перегною.

ДОГОСПОДАРЮВАВСЯ

З птахоферми кум Калина
Полетів. Загуб. Нема.
Бо ж на фермі — ні пір'їни,
А у звітах — птичок тьма!

ВИСУВАНЕЦЬ

Дав людям хліба не один центнер,
Хорошим був він селекціонером.
Помітили. Підвищили. Й тепер
Він пише в канцелярії папери.

Кость МИХЕІВ.

м. Херсон.

ЯКИЙ БАТЬКО, ТАКИЙ СИН...

Пише тато у листі: «Здрастуй, любий
сину,
Цими днями я женився, взяв третю
дружину».
А синок відповідає: «Знайшов чим
хвалитись...
Я вже сам чотири рази устиг
розлучитись».

Володимир КЛЕНЦ.

м. Поліське
Київської області.

ЖЕРТВА ЕКСПЕРИМЕНТУ

Комар працював над пробле-
мою: «Стан мухи на липучці». Пі-
шов, щоб на місці познайомитись
з станом справ, і сам влип.

КЛАСИЧНИЙ БОРЖНИК

Він не був у боргу тільки у госпо-
да бога.

І лише тому, що останній не мав
постійної адреси.

ТОЧНЕ ВИЗНАЧЕННЯ

Курець — це людина, що дихає
свіжим повітрям через цигарку.

ШЛЯХ ДО НЕПОКІРНОГО СЕРЦЯ

Короїд на суді виправдувався:
— Усі говорять, що я підточую мо-
лоду берізку, а ніхто не знає, що я
просто прокладаю шлях до її непо-
кірного серця.

І що б ви думали? Повірили.

ПИСЬМЕННИК В ПУСТЕЛІ

Письменник Н. поселився в пустелі.
Всі гадали — загине. А він з пустелі
зробив квітучий оазис. Врятувала во-
да — з останнього роману.

Петро ГОЛОВКО.

м. Дніпропетровськ.

ОСОБИСТА ПРИКМЕТА

Стояла молоді юрба.
«Це хто пішов?» — «Іван Журба!»
— А як ти знаєш, темна ж ніч, мов
сажа?
— Плечем зачепить, а «здоров» не
скаже.

РАК

— Лише вперед! — кричав до сліз,
І в очерет — назад поліз.

ПОЖАЛИВСЯ

— Клята в мене жінка та безбожна.
«Ну, дихни!» — як вип'ю, пристає.
— Та тобі ще, друже, жити можна,
Бо моя і дихать не дає.

Валентин БОНДАР.

с. Прибужани Вознесенського ра-
йону Миколаївської області.

ЩО НАМ РОЗДОВІВ ГОРДИ ВАРЕНЬК

САДОВИЙ ПЕРЕПОЛОХ

— Ідемо вилити переполох! — запропонував наш гість.

— Який переполох і куди? — поцікавились ми.

— Садовий. На Дніпропетровщину. У Новомосковськ. Забавна, скажу я вам, придибенція!.. Садоводи-аматори — народ ви самі знаєте який. На два фронти розриваються. На роботі сидять, а самі душею там: «Ой, полуниці потопчуть... Ой, малину обскубуть... Ой, помідори покрадуть!..» Одним словом, садок! І посади. І полий... І курінь якийсь зліпи — щоб і від сонця, і від дощу: цього ж року лило, як перед всесвітнім потопом!

Курені, звичайно, ліплять з підручного матеріалу. Одні — з соняшникового бадилля. Другі — з старої Діогенової бочки. А треті... Треті — естети. Вони ліплять свої курені у стилі епохи пізнього Ренесансу. На такий курінь садовою тачкою підручний матеріал не привезеш. Потрібен сучасний механізований транспорт. А де ти його візьмеш? Наймеш? А за які гроші? Ну, на пару ходок це можна викраяти якусь пару копійчинок: одну — з зарплати, другу — з премії. А далі?

І новомосковського садовода-аматора т. Трипільського осяває. Він кидає оком навколо і бачить: ось вони — вантажні автомашини і самоскиди. Махни рукою, і потужна техніка служить тобі всіма своїми кінськими силами. Дай тільки команду, і цей табун доставлятиме для твого дачного ансамблю усе, що потрібно. І садовод-аматор дає команду...

Добре, що Трипільський працює виконробом будівельного управління «Промбуд-2», і вся ота автоколони слухає тільки його команду. А чим командувати Г. Г. Омельченку? Він теж садовод-аматор і теж буде собі стильний курінь. Але в Новомосковському міськкомунгоспі, яким завідує Омельченко, тільки й транспорту, що поливальна машина, автопідійомник та автокатафалк. Що робити?

І тут на Григорія Григоровича знаходить натхнення. Він ставить дачний варіант «Веселих хлоп'ят» — перевозить будівельний матеріал і робітників для свого «палаццо» на траурній кареті — комунальним автокатафалком. Геніально, правда?! Я вже не кажу про те, що на цьому будівництві часто миготіли кадри і з участю комунальної автополивальки та автопідійомника.

Притягли для участі і канавокопач. Але це вже на інший дачний об'єкт — до садовода-аматора із спецуправління тресту «Дніпроважбуд» т. Мірошникова. Канавокопач — це вам не автокатафалк. У цього агрегата справжні габарити. Фахівці відносять його до сімейства крокуничих екскаваторів. А майстер без церемоній загнав того велетня на свій сад-город і скомандував: «Копай, враже, як Мірошников каже!..»

І раптом — переполох! Народний контроль! У декого з садоводів почали було труситись жижки. Приперті до стінки фактами, вони зізналися, що й справді використовували для власних потреб усе вищезгадане. Та недовго потерпали аматори, чекаючи висновків перевірки. Караюча десниця, погрозила їм пальчиком, а повноважний голос сором'язливо пролетів:

— Як вам не ай-ай-ай, товаришу Омельченку!

А ще завкомунгоспом! Оголошуємо вам попередження. Прийміть до себе в компанію і ваших колег-садоводів: начальника пожежної частини т. Філіпова та начальника автоклубу т. Скрипку. Відпускаємо і їм по одному попередженню. Одну сувору догану відпускаємо майстру будівельного управління «Промбуд-2» т. Трипільському.

— А от Мірошникова за той канавокопач не знаємо чим і наділити. Пасуємо. Хай правління товариства садоводів-аматорів само розбереться і виключить Мірошникова із своїх лав!..

Бачите, як легко Новомосковський комітет народного контролю відпустив гріхи тим садоводам-аматорам. Вони навіть матеріальних втрат не зазнали. Відбулися одним лише переляком.

**ПРОШУ, ДІТКИ, ВІДГАДАТИ
ТРИ ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТИ**

Безневинних малюків
Прив'язали до кілків.

Носять дном нас догори.
Відгадав, то говори!

На Україні я один,
По два є в деяких тварин,

ВІДГАДКИ:
Саджанці плодкових дерев. Шапки. Кривий
Ріг.

Михайло ХИЖКО.

ГІРКА

Тягне Гриць угору сани,
Втирає піт з лица,
А на гірку як погляне —
«Мабуть, їй нема кінця».
Вниз несуть його санчата
До ставка аж від села.
І кричить Грицько завзято:
— Шкода, гірочка мала!

В. ТИЩЕНКО.

ПЕРЧЕНЯ

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ОБАЧНИЙ ПЕТРУСЬ

За вікном хурделила зима,
І ніхто із дому не виходив,
Котик біля пічки задрімав
І замуркотів од насолоди.

Тут підбіг до котика Петрусь,
Те почувши муркотіння тихе,
І гукнув він котикові: — Тпрусь!
Так-бо недалеко і до лиха.

— Чом його ти гониш від тепла? —
Запитала Петрусєва мати.
І такою відповідь була:
— Він же починає закипати!

Кость ГАЛИЧ.

НАША ОЛЯ

А хто це йде? —
у татуся
Питають про малятко.
— Це наша Оля, —
завше всім
Відповідає татко.

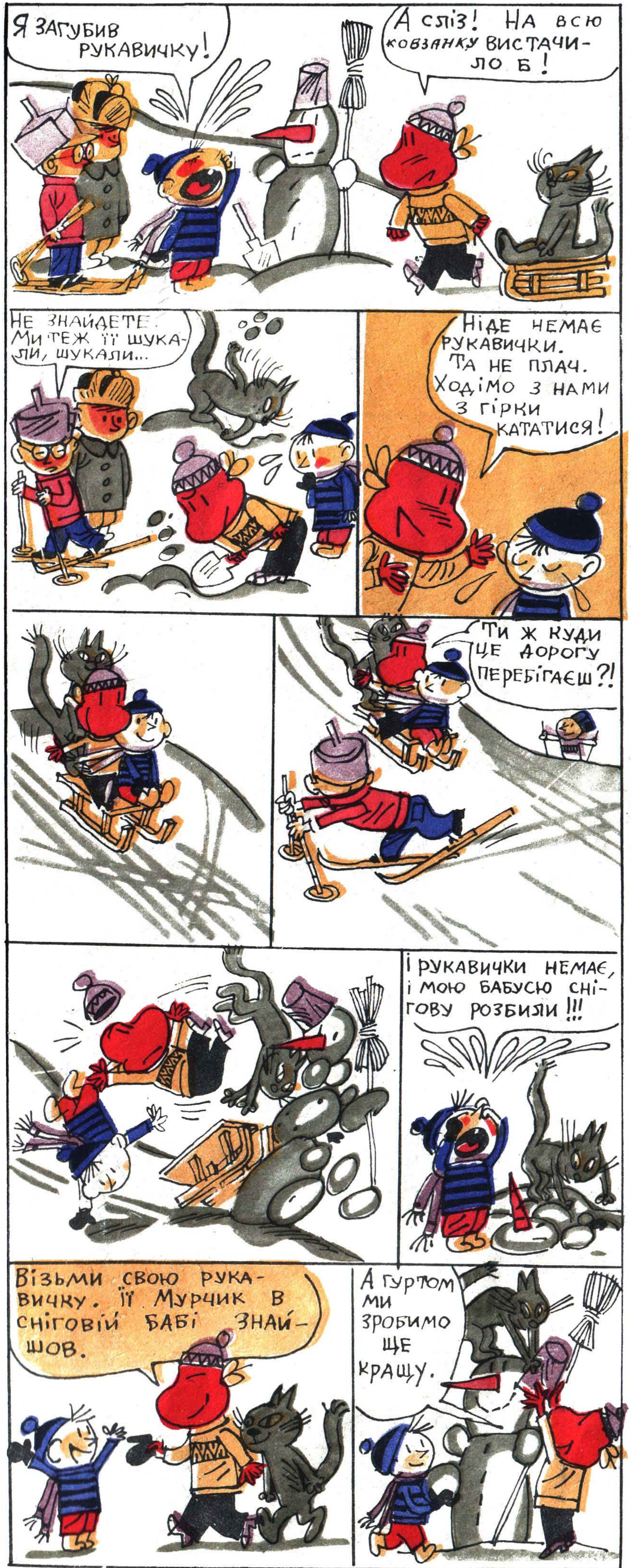
Ось наша Оля почала
У дитсадок ходити.

І піросла, і все сама
Уміє пояснити.
Веде по вулиці її
За ручку братик Саша.
Питають люди: — Ти чия?
А Оля й каже: —
Наша...

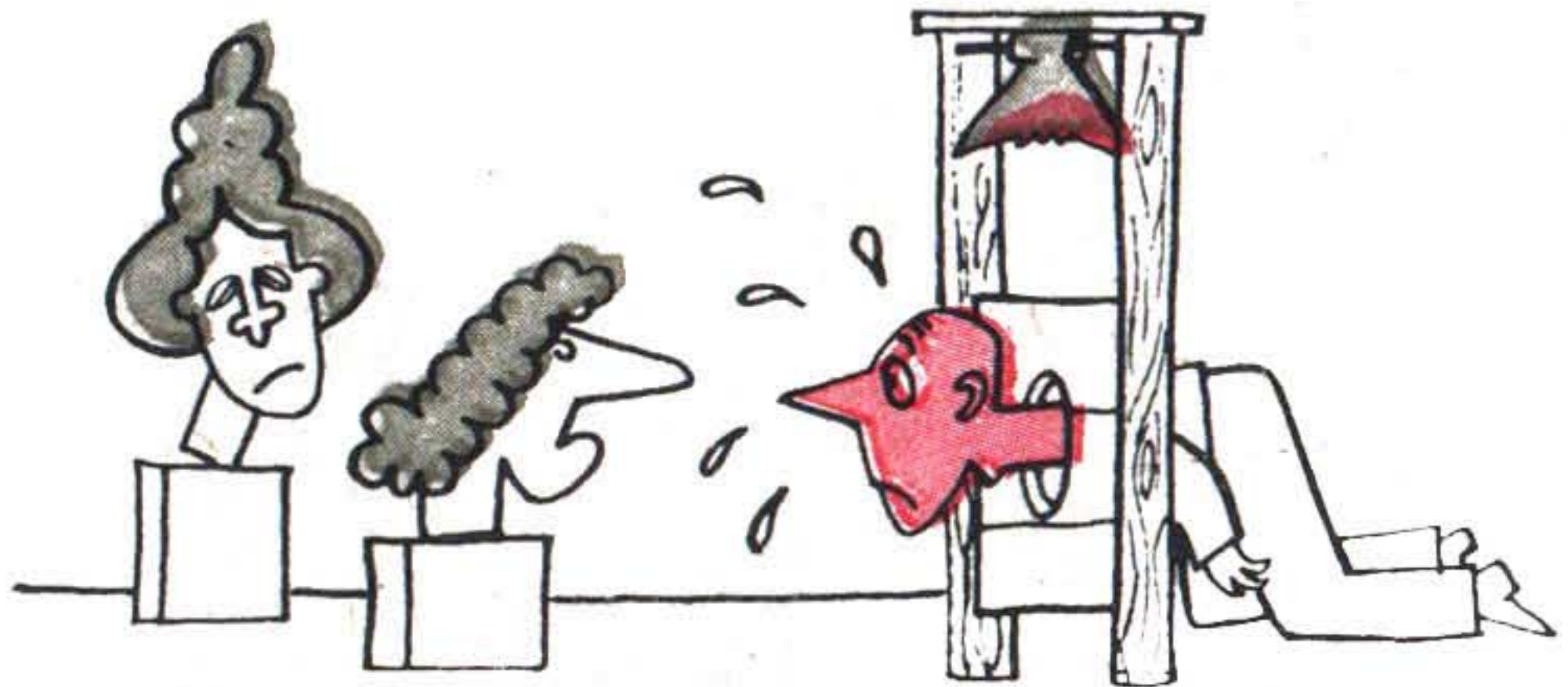
Д. БІЛОУС.

Пригоди Перчєняти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Нотатки про їхні порядки

ТРЕБА Ж ЗАРОБЛЯТИ!..

У Лондоні, як відомо, є славнозвісний музей мадам Тіссо із справді унікальним зібранням воснових фігур. Є там, між іншим, і так званий «зал жаків», а в ньому — натуральна гільотина. Саме та, за допомогою якої за часів Великої французької революції наказали довго жити Людовік XVI та Марія-Антуанетта.

Втім, йдеться не про убійних монархів і взагалі не про титулованих осіб, а про якогось собі 34-річного англієця Майкла Буті, котрий щодня впирає голову у круглий отвір гільотини й перед очима численних відвідувачів паноптикуму чекає, поки блискотливий гільотинний ніж з гуркотом впаде додолу. Любителі

гострих почуттів зойкають, дехто непритомніє. А Майкл, живий і цілий, підводиться й витирає спітніле чоло.

Представники фірми «Пауер Пен», яка влаштовує оцей спектакль, запевняють, що тут немає будь-якого ризику, бо гільотинне лезо в кількох сантиметрах від ший Майкла Буті спиняється нейлоновою мотузкою, яку склеєно патентованим клеєм «Пауер Пен», а його найвищі якості фірма гарантує.

За кожну «виставу» Буті одержує гонорар і чергову порцію сивини на сирні. Але треба ж на життя заробляти, навіть ризкуючи життям.

СЛОВЕСНІ ФІГОВІ ЛИСТОЧКИ

У Вашингтоні йде напружена робота — різні міністри і директори департаментів, сенатори і депутати, генерали і адмірали, радники і консултанти то разом, а то й поодиночки вигадують нові назви: «Департамент такий-то...», «Комітет у таких-то справах...», «Управління таке-то...».

Та не подумайте, що це просто собі якась нова салонна гра, щоб згаяти час. Е, ні! Таким робом високі державні діячі і службовці сподіваються підлагодити деякі державні справи, з якими, м'яко кажучи, не все гаразд...

Переглянула нова вашінгтонська адміністрація список деяких високих державних установ та й засмутилася. Ну, от, скажімо, «Комісія по розслідуванню антиамериканської діяльності». Почувши цю назву, чесний американець боязко озиряється — чи не стежить, бува, за ним таємний агент отої комісії?..

Або, скажімо, ЦРУ — Центральне розвідувальне управління. Тут уже не тільки американці, а й жителі багатьох країн світу оглядаються та розглядаються — чи не готують агенти отого ЦРУ в їхній країні державного перевороту або чогось іншого такого?

Одне слово, є чимало різних вашінгтонських державних інституцій, що з ними вже далі не вдається гратися ні у «демократію» в самих Сполучених Штатах, ані в «миролюбність» за межами Штатів.

Думали-гадали, як із такого становища вив'язатися, і вирішили: треба придумати нові симпатичні назви для тих інституцій, щоб віднини, скажімо, не було більше «Комісії по розслідуванню антиамериканської діяльності», а таке собі благородне «Відомство внутрішньої безпеки». Хто ж може заперечувати проти такої справи, як безпека!

Або широко розголосити, що віднини нема більше ніякого ЦРУ, а є нова симпатична «Служба координації». Хай хтось спробує розібратися, що тут і до чого, що й з чим координує ота нова служба!

Отак понавидумували нових назв і для розвідки, і для різних комісій і комітетів, і навіть для горезвісних «спеціальних військ», тобто, загонів диверсантів і шпигунів...

А потім почало в деякого усе-таки в голові розвіднюватися. І один із радників, Артур Кіней, порадило: не марнуйте, мовляв, часу, пансье! Не грайтеся у такий поганий бал-маснарад, на якому відразу ж можна розпізнати кожну маску!

А старий американський розвідник адмірал Донован прокоментував: «Наших людей розпізнають тепер у цілому світі по такій безлічі ознак, що ніякі нові назви справі вже не зарадять...»

Що правда, то вже правда — шила і в новому мішку не схвати.

ОТІЖОГНІ

ГУМОРЕСКА

Вранці, коли бухгалтер Максим Гордійович Кісточка саме зводив дебет з кредитом, у двері хтось легенько постукав. Дочекавшись дозволу, зайшли двоє поважних мужчин і дуже чемно привітались. Той, що вищий зростом, запитав:

— Скажіть, ви голова споживчого товариства?

Кісточка був вовком битим. Він одразу зрозумів, що приїжджі — люди високого польоту. Та й одягнені не попростому. Обидва в модних плащах, у капелюхах, при галстуках. Не інакше, як ревізори з області.

— Я бухгалтер! — відчеканив, зірвавшись із стільця, господар кабінету. — Бухгалтер Максим Гордійович Кісточка. А голова правління сільського споживчого товариства Аркадій Купріянович Друшляк поїхав перевіряти магазин до сусіднього села. Буде десь у другій половині дня.

— Тоді познайомимось, — сказав високий. — Мене зовуть Іваном Федоровичем, а мого колегу по службі, навпаки — Федором Івановичем. Приїхали, значить, до вас, щоб...

— Яка приємність! — перебив бухгалтер, — але я хотів би уточнити, що на обід приготувати? Адже смаків дорогих гостей ми не знаємо...

— Ти, Федю, що гризти будеш? — запитав Іван Федорович колегу.

— Карасі люблю, — скромно відповів той.

— Карасики в сметані, —

— Ви снідали? — запитав прибулих.

— Дякуємо, не голодні, — відповів невисокий на зріст Федір Іванович.

— Тоді, прошу вас, почекайте вже до обіду. Приїде голова — пообідаємо разом.

— Почекаємо, — протягом сказали гості. — Бо приїхали ми...

уточнив Кісточка і закрутився навколо прибулих, ніби білка в колесі. — Це ми зробимо. Миттю зробимо!..

Гості чомусь швидко пішли оглянути місцеві магазини, а Максим Гордійович так розгубився, що й не знав, з чого почати. Бігав по кабінету, брався за телефонну трубку і знову клав її на місце. Нареш-

— Вибачте, — знову перебив бухгалтер, — але я хотів би уточнити, що на обід приготувати? Адже смаків дорогих гостей ми не знаємо...

— Ти, Федю, що гризти будеш? — запитав Іван Федорович колегу.

— Карасі люблю, — скромно відповів той.

— Карасики в сметані, —

ти, викликав прибиральницю тітку Марину і наказав їй готувати обід.

Завідуючого складом Петра Тихенького Кісточка послав за карасями й сметаною. Коли ж подзвонив Друшляку в сусіднє село і повідомив про дзвік «інкогніто», той наказав не скупитись, готувати обід не менше, як на двадцять осіб.

Хай, мовляв, на цьому урочистому обіді будуть присутні всі завмаги товариства, щоб ревізори мали змогу ближче познайомитися з колективом.

Друшляк через годину вже був у конторі. Незабаром почали приїжджати з інших сіл завідуючі магазинами. В тітки Марини горіло-кипіло. Зарізали вісім курей, насмажили котлет, Петро Тихенький привіз двадцять кілограмів карасів і бідон сметани. Розкоркували десять пляшок коньяку — й обід вийшов на славу.

...Гамірно було за столом. Друшляк, як належить, сидів посередині, біля нього по обидва боки — гості. Щедро пригощаючи Івана Федоровича та Федора Івановича, голова товариства із делікатності нічого їх не питав.

До конкретної розмови приступили аж в конторі вже після обіду.

— Ми приїхали з вами договір укласти, — повідомив Федір Іванович, заплітаючи язиком.

— Який договір, будьте ласкаві? — улєсливо запитав Друшляк.

— На знищення мишей у магазинах вашого товариства. Ми — із районної санепідемстанції...

Друшляк спочатку побілів, потім почервонів, обтираючи рясний піт з чола. Бухгалтерів Кісточці поливли перед очима кола, а в тих колах — карасі. Карасі в сметані...

Яків МУЛЯР.

НОВОТРОЦЬКІ МОРОЗИЛЬНИКИ

Без слів.

До кабінету товариша Кононенка вихором влетів незнайомий індивід у надмодному, завбільшки з решето, кашкеті і, важко перевіши подих, випалив:

— Горить... Без вогню і диму!

— Що, де? — аж підхопився з-за столу ошелешений Сергій Ілліч.

— Вершкове масло, сир і навіть яйце. На продовольчих складах. До речі, дозвольте відрекомендуватися: представник торгівлі.

— Так я ж...

— Ніяких «так я ж»! Ви і тільки ви, найшановніший, спроможні врятувати продукти від згубного впливу тепла.

— Сумніваюся, — скептично посміхнувся Кононенко. — Як завідуючий районним відділом культури, я до харчових продуктів аніскільки не причетний.

— Зате прямо й посередньо причетні до холоду, якого нам так не вистачає. Скільки не б'ємося — ніяк не створимо його високої концентрації в складських приміщеннях. А у вас того холоду, як мені повідомили в дуже поінформованих колах, — хоч одбавляй.

— То позичити вам холоду?

— Навпаки. Досвіду позичте — як максимально охолоджувати капітальні споруди.

— Це — будь ласка. Навіть з великою радістю. Чи можете ви негайно ж одбути нашим культвідділівським транспортом у ряд населених пунктів?

— Та на двох батьківських ладен мандрувати, аби хоч трошки досвіду запозичити...

Невдовзі допотопний, обдертий і розкитаний автобусик приторохтів до клубу селища Сиваського. Двоє пасажирів, зіскочивши з нього, хоробро переступили поріг масивної кам'яної споруди. Та не минуло й хвилини, як гість вискочив звідти, немов корок з пляшки.

— Оце холоднеча! — захоплено вигукнув він, хукаючи в долоні й пританцьовуючи, аби зігрітися. — Не тільки продукти — саму нечисту силу заморозити можна.

— Значить, про досвід, — вибігши слідом за представником торгівлі й мерзлякувато шулячись, заговорив Сергій Ілліч. — Високу концентрацію холоду створено дуже просто — минулої зими клуб товщини стіни так промерзли, що й нині температура у ньому набагато нижча, аніж, скажімо, в льоху. Досягли цього, правду кажучи, не самотужки, а при активному сприянні голови селищної Ради Олексія Андрійовича Шведа.

— Пречудесна холодильна місткість. Шкода тільки, що за своїм призначенням не використовується.

— Помиляєтесь, — гаряче заперечив завідуючий. — Повною мірою використали для замороження художньої самодіяльності. Саме тут розпався хорівий колектив, що об'єднав 130 співаків. Повтікали звідси також танцюристи й декламатори. Навіть штатна одиниця — баяніст — світ за очі дременула. Але найцікавіше у нас попереду...

Шановний Перче!

Відкрити тобі один секрет? Тільки ж — без шуму. Щоб про нього не довідався голова виконкому Черкаської міськради т. Глушук.

Так от, 11 березня 1969 року т. Глушук тобі, Перче, і нам, снержникам, відповів, що фанти, наведені у нашому листі до редакції, підтвердились. Що дійсно, гуркіт від котельні, розміщеної під будинком № 13 по вулиці Р. Люксембург, не дає людям спокійно жити. «Виконком», — офіційно сповістив т. Глушук і тобі, і нам, — зобов'язав будинкоуправління № 5, якому належить ця котельня, провести необхідні роботи після закінчення опалювального сезону по усуненню шуму: замінити насос і влаштувати надійну звукоізоляцію».

Тепер, коли знову прийшла зима і почався новий опалювальний сезон, ми, Перче, можемо тебе поінформувати: нічого з того, що виконком зобов'язав своїх підлеглих зробити, — ніхто робити й не думав. Як і раніше, у нас і шумить, і гуде, і голова ходором іде...

З цього не важко собі уявити, чого варті навіть наймудріші вказівки, якщо ніхто не контролює, чи вони виконуються.

С. КАЧУРИНЕЦЬ.

м. Черкаси.

Нагадай, будь ласка, голові нашої райспоживспілки П. А. Ворончуку, що слово не горобець: випустиш — не піймаєш. Бо він ті слова, мабуть, випускає не думаючи. Ось тобі, конкретний приклад. Більше року голова обіцяє відкрити ідальню для працівників міжналгоспбуду. Мало того, навіть строк її відкриття визначив: червень 1969 р.

Та, як бачиш, Перче, і червень минув, і липень, і рік старий Новому справі передав, а ідальні немає. А нам тільки й залишається за турботи т. Ворончуку дякувати. Благодарники, мовляв, за вареники, каші так і не їли, борщу досі не бачили.

Б. НОВОСАДЕНКО,
старший економіст
міжналгоспбуду.

м. Ульяновка

Кіровоградської області.

Біда, коли не везе!

Нам, робітникам Бреницького торфопідприємства, фатально не повезло. Ніяк не можемо добитися, щоб до нас пустили рейсовий автобус.

Раніше нам пояснювали, що дороги нема. Тепер маємо вже і дорогу, мощену каменем, і навіть, криту зупинку для пасажирів, а все одно автобус до нас не ходить.

Може, хоч ти, Перче, його своєю мітлою підштовхнеш? А то наші місцеві керівники пробували — нічого у них не виходить.

РОБІТКОМ БРОНИЦЬКОГО
ТОРФОПІДПРИЄМСТВА.

Новоград-Велинський район
Житомирської області.

Ти, певно, і не здогадуєшся, які хлопці-мелодці працюють у нашому Тячівському міжналгоспбуді. За що не візьмуться, все так і горить у них під руками. Взятися вони, скажімо, сперудити Будинок культури в селі Бедевлі. Так гаряче взятися, що вже майже половина першого поверху готова. А від початку будівництва минуло не так уже й багато часу — всього лише якихось 11 років.

Якщо голова міжналгоспбуду т. Бедзир такими ж темпами й далі будуватиме, то, чого доброго, ще й онук твого Перченяти зможе побувати на відкритті нашого Будинку культури і в знак пошани вручити будівельникам букет живих будяків.

А. ШЕЛЕВЕР.

с. Бедевля

Тячівського району
Закарпатської області.

Дуже просимо покритикувати Діда Мороза. Така солідна фірма, і таке несерйозне ставлення до своїх можливостей. Уже кілька років ми просимо його подарувати нашому

Червоному виселку ведонапірну башту. А Дід сміється. Не може, — каже, — возити в своїй торбі такі громіздкі споруди. Зверніться до начальника пересувної механізованої колони № 7 І. Н. Драгана. Він почав будувати башту, хай сам і кінчає.

Але це ж несерйозно! Ми й без Діда знаємо, скільки років востується Іван Никифорович на тому будівництві. Дід Мороз — чарівник! Він може одним помахом руки поставити готовеньку башту. А знаєш, Перче, який би це був подарунок для начальника мехколони!

Ну, гаразд! Не хоче старий возитися з баштою — не треба. Але ж заскрити вікна, навішати ринви, підвести газ і впорядкувати двір нового 56-квартирного будинку по вул. Горького, 16 — такий новорічний подарунок Дідові під силу? Чи, може, ліквідацію недоробок Івана Никифоровича Драгана він теж хоче звалити на самого Івана Никифоровича? Ну, знаєш, Перче, це вже занадто!

В. БІЛИЙ,
журналіст.

м. Пологи
Запорізької області.

Ти не знаєш, почім нині торішний сніг?

Ми, на жаль, теж не знаємо. Потішаємо, однак, себе тим, що Ганна Григорівна Дрозд з часом нас про це поінформує, бо до снігу у неї руки ще не дійшли. Поки що Ганна Григорівна — продавець нашого сільмагу — веде жваву торгівлю календарями на 1969 рік, нав'язуючи їх тим, хто купує інші товари.

Якщо, Перче, й тобі знадобиться такий календар, то не гай золотого часу і швиденько лети до нашого сільмагу. Бо як будеш довго гаятися, то наша Ганна Григорівна не те що торішний календарі, але й торішний сніг геть увесь розпродасть.

ЖИТЕЛІ СЕЛА.

с. Яхнівці
Волочиського району
Хмельницької області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Велику пристрасть до швидкої їзди мав головлікар Ратнівської (на Волині) ділничної лікарні т. Мицюк С. М. Найулюбленим видом транспорту для нього була машина швидкої допомоги. Тільки не для виїзду до хворих. Машину спеціального призначення головлікар більше використовував для особистого задоволення. Захотілося на природу вискочити чи до тещі в Чернівці змотатися — сів на машину швидкої допомоги і вже там.

Лист про ці вояжі надійшов до редакції журналу «Перець». Як повідомив завідувачий Волинським обласним відділом охорони здоров'я т. Міх, за використання спецмашини в особистих цілях т. Мицюка С. М. з посади головлікара знято.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 16 журналу за 1969 р. у фейлетоні «З олівцем по Генічеську» Перець писав про недоліки у впорядкуванні та зовнішньому оформленні цього міста.

Заступник голови виконкому Херсонської облради т. Анисимов повідомив, що для ліквідації описаних недоліків здійснюються конкретні заходи. Так, вже розпочато будівництво Будинку побуту, закінчено будівництво насосної станції водопроводу та резервуару чистої води, що значно поліпшить водопостачання міста. Проводиться робота по укріпленню берегів. Витяжну вентиляцію у кінотеатрі «Спартак» буде обладнано у 1970 році.

★ «Вагомий аргумент» — під такою назвою у «Перці» № 19 за 1969 рік було опубліковано замітку про те, що приміщення Кіровоградського обласного управління держстраху в аварійному стані. Як повідомив заступник голови виконкому Кіровоградської облради т. Куроп'ятник, приміщення вже капітально відремонтовано.

Допотопний автобусик зачмихав у напрямку села Метрополя.

Торговельний представник не наважився увійти всередину метропольського клубу. Він оглянув його, просунувши голову в двері і обмацавши очима запліснявілі, вкриті памороззю стіни, після чого аж язиком прицмокнув від задоволення:

— Геніально придумано. Якнайвища концентрація холоду та ще й без будь-яких матеріальних затрат!

— Стараємось, — скромно озвався Кононенко. — Принцип пониження температури в цій споруді ідентичний із сиваським. Різниця полягає лише в тому, що клуб, як стверджують старі люди, не опалюється з давніх давен.

— Слід сподіватися, що й цю холодильну місткість використовувате?

— Аякже! Наївшись узимку дрижаків, клубні активісти так далеко позабігали, що жодного з них розшукати не можемо. А тепер, любий гостю, пропоную екскурсію до села Зеленого, де ми маємо взагалі класичний зразок замороження культурно-виховної роботи...

— О ні, більше не треба! — замахав руками візитер. — На автобусну станцію мерщій везіть. Вистачить мені досвіду.

— Ну, то гаразд. А як не вистачить, бува, — приїжджайте. — Ласкаво просимо. Чого-чого, а холоду в наших культурних закладах, — як, мабуть, ніде більше. От що значить з вогником за діло взятися. А ви якесь там вершкове масло не можете як слід охолодити. Ех ви, дилетанти!..

М. ПАЛЬЧИК.

Новотроїцький район на Херсонщині.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ну, чого замріявся, ще на службу запізнишся!

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:

М. БІЛКУН (заст. головного редактора), С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

Журнал «Перець» № 1 (827)
(на українському мові).

Ціна 24 коп. на місяць.

Здано до набору 2. XII. 1969 р. Підписано до друку 16. XII. 1969 р.

ВФ 11589. Зам. 06437. Тираж 1.950.000 прим.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції:

Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94

Для телеграм: Київ, Перець.

Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

Папір 70×108¹/₂. Фіз.-друк. арк. 2.
Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид.
арк. 4,54.

Комбінат друку видавництва
«Радянська Україна», Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94

Народні
УСМІШКИ

ОЦІНИЛА

Це було в ті часи, коли появились перші телевізори. Одна жінка подивилася передачу і ділиться з подругою своїми враженнями:
— Оце як закрисеш очі, ну точнісінько тобі радіо!

ЗНАЧЕННЯ РОЗКЛАДУ

— І для чого оце ви розклад руху поїздів повісили, — сердито говорить пасажир черговому по вокзалу, — якщо у вас поїзди завжди запізняються! А той спокійно:
— А звідки б ви знали про це, якби не було розкладу?

Повідомив П. П. ПАРАХОНЯ
з м. Смілої Черкаської області.

НАЙКРАЩИЙ ДЕНЬ

— Петрику, який день тобі більше всього подобається?
— Понеділок.
— А чому?
— Бо в неділю у нас завжди бувають гості, а в понеділок я здаю пляшки.

ЧИ МОЖНА ЛЮБИТИ ДВОХ!

— Мамо, ти мене любиш?
— Люблю, синку.
— А мого братика маленького?
— Теж люблю.
— Ти дивись... а я чув, як учора наша Марійка біля хвіртки комусь говорила, що двох любити не можна.

Повідомив Ф. ФАРЕНИК
з м. Білої Церкви
Київської області.

НАСМІЛИВСЯ

У літанку несміливий юнак дивиться на дівчину і ніяк не може почати з нею розмови. Нарешті, набравшись хоробрості, говорить:
— Вибачте, ви теж летите в цьому літанку?

ПОВЧАЛЬНИЙ ДОСВІД

Інженер-будівельник говорить своїй дружині:
— Жанночко, чи не поділишся ти своїм рецептом виготовлення торта? Я думаю, що твій метод зробив би революцію в цементній промисловості.

Повідомив М. БЛЯЩУК,
з с. Мирополя
Солонянського району
Дніпропетровської області.

РАЦІОНАЛІЗАТОР

— Григорію Максимовичу, розяснить, будь ласка, суть вашої раціоналізаторської пропозиції.
— Ось на цьому відрізку я запроєнтував чорні труби, а пропоную поставити сірі.
— А якщо відразу запроєнтувати сірі?
— Е, ні. Не той, друже, економічний ефект буде.

ВИСОКА КУЛЬТУРА

— Петре, ти знаєш, що ми боремось за високу культуру нашого села?
— Та знаю, а що?
— Бур'яни повиношуй біля хати.
— Добре, я скажу жінці.

Повідомив Іван ФОМІН
з м. Миколаєва.

Свята ікона з Пентагону.